

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασπῆξις εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ἠλικίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀγκύρισμα ἀριστεῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2^{ος}.

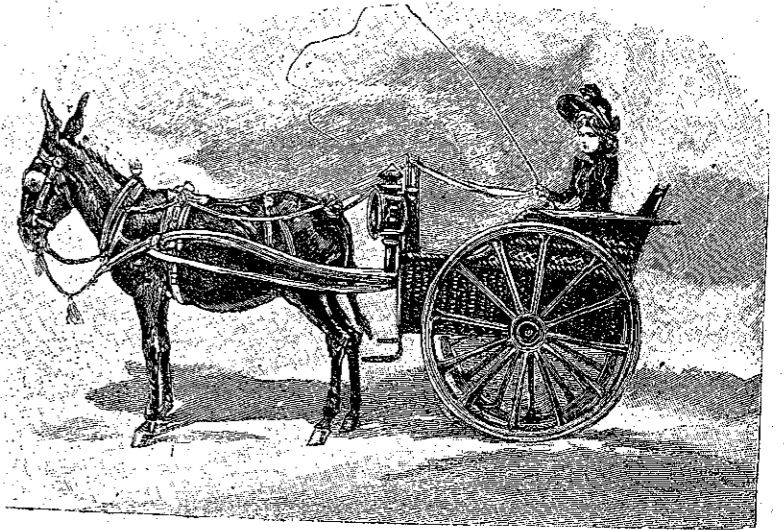
Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δεκεμβρίου 1895

Ἔτος 17^{ον}. — Ἄριθ. 52

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 345]

«Καὶ μόνον ὁ Παλληκαρὸς θά το σύρη». (Σελ. 362, στήλ. α'.)

Συγκινήσεις τοιαῦται δὲν ἠδύναντο
να εἶνε ὠφέλιμοι εἰς τὴν υγίαιαν τοῦ κ.
Βουλφράν. Τὴν προτεραιάν τῶν γενεθλίων
του ἠσθάνετο ἑαυτὸν καλῶς ἔχοντα,
δὲν ἐβηγε πλέον, δὲν ἠσθμαινε, ἐτρωγε
καὶ ἐκοιμάτο καλῶς· ἀλλὰ τὴν ἐπιβουλήν
τῆς ἐορτῆς τούναντιον ἠ βὴξ καὶ ἡ δύσπνοια
ἐπανελήθη τόνον σφοδρῶς, ὥστε ὅτι μετὰ
τόσων κόπων καὶ μόχθων ἐκερδήθη,
ἐφάνετο ἀπολεσθὲν ἐκ νέου.

Πάραυτα προσεκήληθ' ὁ ἰατρός.
« Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, ἰατρέ, εἶπεν ὁ κ.
Βουλφράν, ὅτι ποθῶ νὰ ἴδω τὴν ἐγγόννην
μου, πρέπει λοιπὸν νὰ με προετοιμάσετε ὅσον
τάχιστα διὰ νὰ ἀνθέξω εἰς τὴν ἐγχείρησιν.

— Μὴ ἐξέρχεσθε, ἡ τροφή σας ἔστω
κυρίως τὸ γάλα, μένετε ἥσυχος, ὁμίλειτε
ὀλίγον καὶ σας ἐγγυώμαι ὅτι καθὼς μάλιστα
ἔχομεν καὶ καιρὸν λαμπρόν, ἡ πίεσις, οἱ παλμοὶ,
ἡ βῆξις θὰ ἐξαφανισθῶσι καὶ ἡ ἐγχείρησις
θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ μετὰ πάσης πιθανότητος
ἐπιτυχίας. »

Ἡ πρόγνωσις τοῦ ἰατροῦ ἐπραγματώθη
καὶ ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων
του, δύο ἰατροὶ προσκηλήθ' ἑθόντες ἐκ Παρισίων
ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ σωματικὴ αὐτοῦ κατάστασις
ἦτο ἀρίστη πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς ἐγχείρησεως.

Ἦθελον αἱ τὸν ἀποκοιμίσωσιν, ἀλλὰ δὲν
συνήνεον.

« Ὅχι, εἶπε, ἀλλὰ ζητῶ παρὰ τῆς ἐγγόννης
μου νὰ ἔχῃ τὴν γενναιότητα νὰ μου κρατῇ τὴν χεῖρα,
θὰ ἰδῆτε ὅτι τοῦτο θὰ με ἐνισχύσῃ. Εἶνε μεγάλοι οἱ πόνοι;

— Ἡ κοκκίνη θὰ τοὺς ἐλαττώσῃ. »
Γενομένης τῆς ἐγχείρησεως δὲν ἀνέλαβε
παρὰ τὴν χεῖρα, θὰ ἰδῆτε ὅτι πέντε ἢ ἕξ
ἡμέρας ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς δι' ἐπίδεσμον.

συγγραφῆς, αἱ ὑπεράνω τέσσαρες τὸ ὄνομα
χώρα· τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν
δύο θεῶν.

947. Στοιχειώδεις.

Ὁ καλλιεὶς με ἐμπαίζει κάθε χρόνο μιὰ φορά.
Γὰ δύο πόδια ἂν μ' ἀπαίρεισης
Κι' ἀντ' αὐτῶν ἐν νέον θέσης
Γίνομαι ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ γενῆς. Ὁ συμφορὰ!
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Θεοδοσίου τῶν Ἑσπερίων Τεχνῶν.

948. Αναγραμματισμός.

Βασιλεὺς τις τοῦ Λατίου
εἶμαι, φίλε, ἂν μ' ἀφίσης.
Εἰς τοὺς κίπους θὰ με εὐρῆς
ἂν με ἀναγραμματίσης.
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Μαντιῶ τοῦ Δελφῶν.

949-952. Κεκρυμμένα ὀνόματι μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

1. Ράβδος ἐν γωνίᾳ ἄρα βρέχει.
2. Ἀπάντων προσφιλεστάτον ἔστιν ἡ πατρίς.
3. Εἰς οὐδὲν ἢ μάθησις ἐὰν μὴ ὁ νοῦς παρῆ.
4. Ὁ Οἰδίππου ἦτο πατὴρ τῆς Ἀιγιόνης.
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπολλώνος.

953-958. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνός γράμματος, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματιθῶσιν
ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Πάρος, καλός, ὄδός, τώρα, ἄρτος, ἀφί.
Ἐστὴ ἀπὸ τῆς Ἑλληίδος Καλλιτέχνιδος.

959. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου ποταμοῦ.
1. Σχήμα γεωμετρικόν. 2. Νῆσος τῆς Τουρκίας.
3. Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 4. Θεὸς τῶν ἀρχαίων.
5. Ἀρχαῖος συγγραφεὺς. 6. Φυτὸν.
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Πέκου τῶν Ἀσσοῦ.

960. Φωνηεντόλιπον.

—δλσχ—κφλν—μ—ζτ—φρσνσ—πλν.
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Δεσφύλλου.

961. Ἑλλητισόμφωνον.

Η—αιοσεια—ε—η—πεια—ειε—ω—ο—αιωα—αι—α—αη—ου—σου.
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου.

962. Γρίφος.

Ἐκτον τ Δ.
Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ.

853. Ἀπιδέα (Α, Π, Δ, Α) — 854 Κάπρος, Κύπρος, — 855. Τὸ ξυλοκέρατον. —

856 Τ Ε Λ Α —857. Λ Ε Υ Ι Α Ν Τ Τ Σ Υ Σ Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Κ Α Ρ Ι Α Β Ρ Α Ο Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ε Η Σ

858. κα σύ ρς [καρίς, Ρῆσος, ὡσάν, ἀναυῆς ὅς μα, ἀμάθεια, Θυάμις, μίσχ, θέια ἂν σύχα]. ἄμα

859—860. 1. Ἰδη. 2. Ὅσα. — 861—864. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματικῶμεναι λέξεις εἶνε: γαλιός, χρυσός, γράμχ, χορεία. — 865. Ἐν ἀυλλίαις πονηραῖς ἀδλιώτερος ὁ νιχίας.

Ἄδικα, πολὺ ἄδικα καὶ σκληρὰ δι' ἐμὲ τὰ παραπόνά σου. Ἐρωτήσῃς τριατάφυλλον. Ἡτο μία ἐποχὴ πῶ ἕνεκα ἄλλων ἀσχολίῶν δὲν ἀπάντουσα εἰς καμμίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ θὰ εἶδες τώρα βεὶ σου ἀπήνησα. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχες λάβῃ τὸ φυλλάδιόν, ἐὰν μου ἔγραφες. Σημείωσε τὰ φυλλάδια πού σου λείπουν, νὰ σοὺ τα στείλω. Ἐὰν θεωρῆς ἀπαιρῆτον νὰ δηλώσης εἰς τὸ ταχυδρομικόν ὅτι ἔμπεριεργὴ χρίματα ἢ ἐπιστολή, ἀνάγκη νὰ προσθέσης ἕν ρούθλιον ἀκόμη διὰ τὰ έξοδα τῆς παραλαβῆς.

Ἡ Φλογορῆ Ἀκτίε τοῦ Σουλίου, ἡ ὅποια μου ἔγραφε πάλιν ἕνα χαριτωμένον γραμματάκι, ἀσπόζειται τὸν Ὅρθεα.

Ὅχι, Φοῖβε Ἀπολλῶν, μὴ ἔχῃς τὴν ἰδέαν ὅτι καλοκαίω δὲ τι λέγω εἶνε ἐγκαρδιον καὶ εὐλικρινές δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα παρεκάλεσα τοὺς φίλους μου νὰ λάθουν ψευδώνυμον, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐκβέτω δημοσίᾳ ὅσακις ἔχω νὰ τοὺς ἀπευθίνω καμμίαν παρατήρησιν καὶ νὰ μὴ τοὺς κάμνω νὰ κοκκινίσουν ἐὰν ἔχω κανένα ἐπαίνον. Διότι—αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ ἤξεύρης, κοί ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου—αἱ εὐγενεῖς ψυχὰ αἰσθάνονται περισσότερο ἀμνηστίαν ἐὰν ἐπαινῶνται δημοσίᾳ παρὰ ἐὰν ἐπιπλήττωνται ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντας. Τὸ φυλλάδιόν σου τὸ ἔστειλα· Νὰ ἦτις καὶ εἰς τὸν Παρῶν Ἰσῆρον καὶ εἰς τὴν Ἐδυγγὴ Θηγετήν νὰ μου γράψουν. Ἀσπασμοὺς εἰς ὄλου. Σοὺ ἔστειλα τὸν 22ον τόμον, ἀγαπητῆ Νίτσα Α. Πρεβεδοῦρον. Σοὺ εὐχόμαι ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἐδαίθητον Καρδίαν. Ἀλλὰ ἔτι νὰ σε συμβουλεύσω ἐγώ: Ὁ ἰατρός σου βέβαια εἶνε ὁ καλλίτερος σύμβουλος. Ἐγὼ θὰ παρακαλῶ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν νὰ παλαχθῆς ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς. Ποσον λυποῦμαι ἐὰν ὑποφέρουν αἱ μικραὶ μου φίλαι καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι!

Φλτατε Ἰωάννη Α. Καλογορῆ, ὅσα φυλλάδια ἐξεδόθησαν τόσα καὶ ἔλαδες. Μὴν ὑποπεύεσαι ποτε τὸ κακόν. Εἶσαι δεκτὴ μετὰ γαρῆς εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καλὴ μου Ἀνεμόνη. Τὰ φυλλάδια πού ζητεῖς θὰ δημοσιευθῶν προσεχῶς. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου, φιλότατη Οὐρανία Δεσφύλλα. Ἡ ἐμπειρία καὶ ὁ ζῆλος δὲν θὰ σου λείψουν ποτε, ἐλπίζω. Περιμένω αἰ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις. Περιμένω καὶ ἀκόμη περιμένω νεωτέρας σου ἐπιστολάς, Ἀφρικανικῆ Λέων.

Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Πέκου τῶν Ἀσσοῦ.

Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπολλώνος. Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου. Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις ἀπέλλονται μέχρι 23 Ἰανουαρίου.

944. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον εἶνε πρῶσις, θεὸς τὸ δευτέρον μου, Τὸ τρίτον ἀνθη, κ' ἐπειτα κράτος τὸ σύνολόν μου. Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Ἀρχιματρου Θεοδοστοκλέους.

945. Αεξιγράφος. Μετὰ τὸ πρῶτον ἐρωτῶ μετὰ ἄλλο συμπεραινῶ καὶ τὸ ὅλον θὰ φερῶ βασιλευὶς Περτῶν ἂν γένω. Ἐστὴ ἀπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπολλώνος.

946. Πυραμίδες. Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ νῆαίνωσκειται τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος, αἱ δὲ ὀκτώ στιχοὶ καὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελέσῃ τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν ἕξ τὸ ὄνομα ἀρχαίου

πράκτων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Ὁι ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυπύκτης.

Παράπονα περὶ μὴ λήψης φύλλον γινόμενα μετὰ παρελεύσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

ὑπενημιζόμεν καὶ πάλιν ὅτι ὁ ὄρος τῆς προπληρωμῆς εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀπαράβατος· διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν» καὶ κατὰ τὸ προεχές 18ον αὐτῆς ἔτος 1896, παρακαλοῦνται νὰ σπεύδουν νὰ μας ἐπιστρέψουν τὸ Δελτίον ἐγγράφῃς, τὸ ὅποιον τοῖς ἐστειλάμεν, συμπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των (δραχ. 7 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν) ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν διακοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλοντος· πάντως δὲ πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων, ἠτίς θὰ γίνῃ τὴν 16ην Ἰανουαρίου, καθ' ὃν τρόπον εἰς δύο προκητούμενα φύλλα ἐδηλώσαμεν.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς· ἔλλειψις δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων, τοκομεριδίων τῶν ἑξακοσμοῦ δολογιῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φραγκῶν, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον παντὸς Κράτους.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, Κικέρων. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κλίσιν εἰς τὴν ῥητορικὴν· τὸ φανερόν· καὶ τὸ ὄρος τῆς ἐπιστολῆς σου εἶχε λοιπὸν μίαν ἡμέραν νὰ φανῆς ἄξιός τ' αὐτὸ ψευδωνύμου σου. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων θὰ λάθουν μέρος, ὅσοι ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Αὐτὰ τὰ εἶπαμεν πλέον.

Σ'εὐχαριστῶ, Ἑλλητικὸν Καλλιτέχνιν, διὰ τὴν μικρὰν εὐχαριστήριον πού μου ἔστειλες. Ὅτι τὴν φυλλάξω με πολλὴν ἀγάπην. Μοὶ λέγει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ προσδύσῃς πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν· καὶ τότε, ἐὰν θὰ θαυμάζωμαι, ὡς ἐλπίζω, τὰ δόκιμα ἔργα σου, τὸ εὐέλπι· αὐτὸ πρωτόλειον θάποκτήσῃ ἀκόμη μεγαλειόταν ἀξίαν.

Δέξου καὶ τὰ ἰδικά μου ἐγκάρδια συλλυπητήρια, φιλότατη Ἀλιόπη, ἀλλὰ διὰ τόσον σκληρὰν στέρησιν μόνον ἡ θεία Πρόνοια εἶνε ἱκανὴ νὰ σε παρηγορήσῃ. Ἐλαβα ὅ,τι μου ἔστειλες.

Ἐλαβα τὸ τοκομεριδίον, ἀγαπητέ Ἐκτωρ Δεσφύλλα Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκαρδιὰς εὐχὰς σου. Σοὺ στέλλω καὶ τὰς ἰδικὰς μου μετὰ τοὺς ἀσπασμοὺς μου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, μικρὰ Πολυτένη Δεσφύλλα. Δὲν ἔπρεπε νὰ μὴ σβῆς ὅτι θὰ ἐγένισο δεκτὴ μετὰ γαρῆς εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων μου. Νὰ μου γράψης λοιπὸν τακτικὰ καὶ νὰ μου στέλλης ὅ,τι μου ὑπόσχασαι.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

συννεφώδη άνευ άνέμου και ψυχους.

Τέλος επήλθεν η ποθητή ημέρα και μετά το γευμα η Πετρίνα ειπε προς τον Σταμάτη να ζεύξουν.

« Αμέσως, δεσποινίς! » Ο τόνος της φωνής του Σταμάτη και το μειδιάμα του εξέπληξε την Πετρίναν· αλλά παρευθός το πρᾶγμα διεσκεδάσθη, διότι κατεγίνετο ένδύουσα τον πάππον της ούτως ώστε μήτε ψυχος να αισθάνεται μήτε θερμότητα.

Μετ' ου πολυδ ο Σταμάτης επανήλθεν αναγγέλλων ότι ο δίφρος ήτο έτοιμος και κατέβησαν εις το άνάβαθρον. Η Πετρίνα, έχουσα το βλέμμα αείποτε προσηλωμένον προς τον πάππον της βαδίζοντα μόνον άνευ στηρίγματος, κατέβαινε την τελευταίαν βαθμίδα της μαρμαρίνης κλίμακος· αίφνης ογκηθμός φοβερός ηκούσθη και η Πετρίνα εστρεψε την κεφαλήν.

« Ήτο δυνατόν! » Ονος ήτο εξευγμένος εις τον δίφρον και ο όνος ουτος ώμοιάζε προς τον Παλληκαράν, αλλά Παλληκαράν εψηκτριμένον και κτεινιμένον· αι όπλα του εστιλβον, έφάρει λαμπρά λέπαδνα κίτρινα μετά κυανών θυσσάνων. Έξηκολούθει δε ογκώμενος και έχων τον τράχηλον τεταμένον, και επέμενε να έλθη πλησίον της Πετρίνας άνθιστάμενος εις τον ίπποκόμον όστις τον συνεκράτει μετά δυσκολίας.

« Παλληκαρά! » ανεφώνησεν η Πετρίνα τρέχουσα, και έναγκαλιθεΐσα την κεφαλήν του κατεφίλει αυτήν.

« Α! πάππε μου! τί χαρμύσυνος εκπληξίς! » Δέν την οφείλεις εις έμέ, άλλ' εις τον Φαβρήν, ο όποός τον ήγόρασεν από την Ρουκερήν. Οι υπάλληλοι των γραφείων ήθέλησαν να τον προσφέρωσι δώρον εις την πρῶην συνάδελφόν των.

— Ο κ. Φαβρής είνε άνθρωπος της καρδιάς. — Και βέβαια, διότι εσκέφθη πρᾶγμα το όποον δέν εσκέφθησαν οι έξάδελφοί σου· άλλ' έγώ εσκέφθην κάτι τι, να παραγγείλω εις Παρισίους εϋμορφον άμαξάκι δια τον Παλληκαράν· θα είνε έδω έντός όλίγων ήμερών και μόνον αυτός θα το σύρη, διότι ο δίφρος δέν είνε δι' αυτόν.»

Ανέβησαν εις τον δίφρον και η Πετρίνα έλαβε τας ήνιαις.

« Πόθεν θα άρχίσωμεν; » — Πώς πόθεν; Ένωσέται από την καλύβην σου. Νομίζεις ότι δέν ποθῶ να ιδω την φωλεάν όπου έξησες και από την όποιαν έφυγες;»

Εβρον την καλύβην ώς είχε καταλίπη αυτήν η Πετρίνα κατά το παρελθόν έτος.

« Περιεργον, ειπεν ο κ. Βουλφράν, ότι δύο βήματα μακράν κέντρον εργατικού, πλησίον ανθρώπων πολιτισμένων, κατώρθωσες να ζήσης έδω μέσα ζωήν

αγρίαν! Άληθώς είνε πολυ περιεργον! — Εις τας Ίνδιαις έν τῷ μέσω άνθρώπων όλα τα είχαμεν, έδω εις τον πολιτισμένον τόπον δέν είχα διακάϊωμα να έχω και έγώ τίποτε· πολλάκις το εσκέφθην.»

Μετά την καλύβην ο κ. Βουλφράν ήθέλησε να επισκεφθῆ κατά πρώτον το Άσυλον του Μαρωκούρ. Ένωμίξε δε ότι εγίνωσκε καταλεπτός το Άσυλον τουτο, διότι επί πολλάς ήμέρας συνεζητήσε μετά του Φαβρή και ώρισε τα σχέδια· άλλ' ότε εύρέθη έν τῇ εισόδω και δι' ενός βλέματος είδε και τας άλλας αίθούσας, τον κοιτώνα έν ᾧ κοιμῶνται τα εσπαργανωμένα βρέφη έντός κοιτιδών κυανών η ροδίμων, κατά το γένος του βρέφους, την αίθουσαν έν η παιζουσι τας πλαγγόνας τα βρέφη τα δυνάμενα να βαδίζωσι μόνα, το μαγειρείον, το νιπτήριον, έξεπλάγη και κατεβλήθη ότι ο αρχιτέκτων δια μεγάλων ύαλοφράκτων θυρών είχε κατορθώσῃ όπως το Άσυλον φαίνεται ως ύαλίνη οίκια, ώστε αι μητέρες να δύνανται εκ της πρώτης αίθούσας να βλέπωσι πάν ό τι συνέβαινε έν ταις αίθούσαις εις ός δέν ήτο επιτετραμμένον να εισέρχωνται.

« Ότε εκ του κοιτιδῶνος ήλθον εις την αίθουσαν των παιγνιδίων, τα παιδια προσέδραμον προς την Πετρίναν, δεικνύοντα το παιγνίδιον όπερ εκράτουν ανά χειρας, σάλπιγγα, κρόταλον, πλαγγόνα κτλ.

« Βλέπω ότι σε γνωρίζουν έδω μέσα, ειπεν ο κ. Βουλφράν.

— Την γνωρίζουν! ειπεν η πρῶην μεν διευθύντρια της δημοτικῆς των θηλέων σχολῆς, νυν δε διευθύντρια του Άσούλου, ήτις συνώδευεν αυτούς, την γνωρίζουν! δέν λέγετε την αγαποϋν, την λατρεύουν, την έχουν ως μητέρα των! κανείς δέν εϊξεύρει ως αυτήν να συμπαίζη μετ' αυτών και να τα διασκεδάζη.

— Ένωμισθε, απεκρίθη ο κ. Βουλφράν, τί μ' ελέγετε; ότι είνε ύψιστη αρετή το να εϊξεύρη τις να δημιουργῆ ό τι είνε χρησιμιος εις τας ανάγκαις του· μοι φαίνεται όμως ότι υπάρχει άλλη αρετή πολυ ώραιότερα, δῆλα δῆ να εϊξεύρη τις να δημιουργῆ ό τι είνε χρησιμιος εις τας ανάγκαις των άλλων, και τουτο ακριβώς επραξεν η έγγόνη μου.

« Άλλ' εϊμθα άκομη εις την αρχήν, αγαπητή μου δεσποινίς· η ιδρυσαις ασύλων, εργατικών οικήματων, και συλλόγων, είνε το άλφα του κοινωνικού ζητήματος και δέν λυεται δι' αυτών· ελπίζω ότι θα προβῶμεν παραιτέρω και βαθύτερον, εύρισκόμεθα μόνον εις την άφρητήριαν, θα ιδῆτε, θα ιδῆτε.»

« Ότε επανήλθον εις την αίθουσαν της εισόδου, γυνή τις εθήλασε το τέκνον της και ήτο περι το τέλος· ως ειδεν αυτούς εισερχόμενους άνηγγέρθη ζωηρά και το έφερε πρό του κ. Βουλφράν.

« Τῆρα το, κύριε Βουλφράν, σ' άρέσει; είνε όμορφο; »

— Αί, βέβαια είνε πολυ όμορφο. — Αί, αί, είνε δικό σου! — Έτσι ε; — Τρία είχα και αυτό μῶμινε, τάλλα δυδ τάχασα. Αυτό σε ποιόν το χρεωστό; Είνε ιδικό σου· ο Θεός να σ' έχη καλά την αφεντιά σου και την άρχοντοπούλα σου.»

Μετά το Άσυλον επισκέφθησαν εργατικόν τι οίκημα, έπειτα το ξενοδοχείον, το έστιατόριον, τον σύλλογον, και μετά το Μαρωκούρ απήλθον εις Σαϊμπιτό, Φλεξέλλας, Βακούρ, Έρσε και καθ' όδον ο Παλληκαράς έτρεχε περιχαρής, διότι ώδηγείτο υπό της μικράς κυρίας του, ης η χειρ ήτο ήμερωτέρα της Ρουκερης, και όσακις ανέβαινε εις τον δίφρον, ουδέποτε παρέλειπε να τον φιλή, αυτός δε ανταπεκρίνετο εις την θωπειάν ταύτην σεΐων τα ωτά του· η άπάντησις δε αυτή ήτο ευγλωττοτάτη εις τον δυνάμενον τα την μεταφράση.

Έν ταις χωρίαις τούτοις αι οικοδομαι δέν είχαν προχωρήσῃ όσον αι του Μαρωκούρ, αλλά των πλειέστων εδύνατο τις να όριση τον χρόνον της αποπερατώσεως.

Διήλθον καλώς την ήμεραν των και επανήλθον εις Μαρωκούρ πρό της εσπέρας. Μετεβαινον δε βραδέως από λόφου εις λόφον και υποκάτω αυτών εζετείνετο η χώρα πανταχού δε εφαινοντο στεγάσι ναισι περίξ των ύψηλών καπνοδόχων αίτινες εξηρεύοντο στρόβιλουσ καπνοϋ. Ο κ. Βουλφράν εκτείνων την χειρα ειπε·

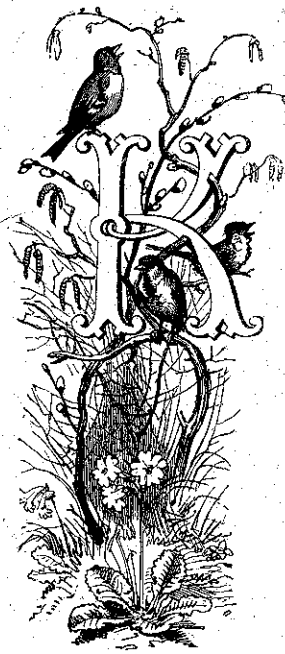
« Ιδού το έργον σου, τα ιδρύματα εκείνα περι των όποιων έγώ δέν ηνκαίρησά ποτε να σκεφθῶ παρασυρόμενος υπό του πυρετοϋ των έμπορικῶν μου υποθέσεων. Άλλά δια να διατηρηθούσιν αυτά και αναπτυχούσιν, μάς χρειάζεται σύζυγος αξιος σου, ο όποός να εργάζεται δι' ημάς και δια πάντας. Δέν θα του ζητήσωμεν άλλο πρᾶγμα, και έχω την ιδέαν ότι θα κατορθώσωμεν να εύρωμε τον μεγαλόψυχον τουτον άνδρα, τον όποον χρειάζόμεθα. Και τότε θα ζήσωμεν εύτυχεις... έν οικογενεία.»

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Μικροί μου φίλοι,

ΑΤΑ την γενικην συνήθειαν, είχα διαθέσει να στείλω σήμερα εις όλους σας από έν επισκεπτήριον, με τας εύχάς μου επί τῷ νέω έτει.

Άλλ' επειδη αυτό θα απαιτούσε πολυν χρόνον, — εύτυχώς οι φίλοι οι ιδικοί μου δέν μετρούνται εις τα δάκτυλα, — και επειδη μαζί με τας εύχάς μου ήθελα να σας είπω και μερικά άλλα πράγματα, πολυ ένδιαφέροντα, που δέν θα έχωρούσαν βέβαια εις το επισκεπτήριον, άπεφάσισα να γράψω

έδω μίαν επιστολήν, απευθυνομένην προς όλους.

Τας εύχάς μου τας γνωρίζετε. Τι εϊμφορεϊ να ευχηθῆ μία μητέρα φιλόστοργος εις τα αγαπημένα της παιδια: Υγειάν, εύτυχίαν, πρόδοον, καλήν φώτισιν, λαμπρούς βαθμούς εις το σχολείον και... χρήσιμα δώρα από τους συγγενείς και από τους φίλους. Αύτά, μικροί μου φίλοι, σας εύχομαι σήμερα και έγώ, νομίζω δε ότι με όλίγας λέξεις σας είπα — εκτός των δώρων, τα όποια δα δέν είνε πάντοτε άπαραίτητα — ότι εϊμφορεϊ να καταστήση την ζωήν εύχάριστον και σκόπιμον. Άλλ' ίσως σεϊς από μίαν μητέρα θα περιμένετε μαζί με τας εύχάς και από έν εϋμορφον δώρον, έτσι δια την συνήθειαν και δια το καλό. Άλλ' ουτε εις τουτο δέν θα καθυστερήσῃ η Διαπλάσις σας. Καθώς εϊξεύρετε, την 15 Ιανουαρίου θα γίνη η κλήρωσις των Δώρων μου. Φροντίσατε — σας το λέγω και παλιν — να ανανεώσετε εγκαίρως την συνδρομήν σας δια να λάβετε όλοι μέρος εις αυτήν και να μη παραπονήσθε. Άλλά νομίζω ότι το καλλίτερον δώρον — και αυτό οχι πλέον προς τους εκατόν ενουουμένους της τύχης μόνον, αλλά προς όλους γενικώς, — θα είνε... η Διαπλάσις του 1896, με τας βελτιώσεις και τας προόδους, τας όποιαις έχω κατά νουν και περι των όποιων θα σας είπω έδω όλίγα συντομώτατα, έν ειδει προγράμματος επί τῇ ευκαιρίαι της εϊζήσεως του 17ου έτους και της εισόδου εις το 18ον.

Και η πρώτη-πρώτη βελτιωσις, την είδατε από τώρα, άφορᾷ εις την ποιότητα του χαρτου. Τα φυλλάδια του 1896 θα εκδοθούσιν επί όμοιας άν οχι και καλλιτερας ποιότητος χαρτου, με το σημερινόν φυλλάδιον. Επισίσης σκοπεύω εφέτος να δημοσιεύσω περισσοτέρας και

ώραιότερας εικόνας. Άλλως τε το μυθιστόρημα, το όποιον θα διαρκέση καθ' όλον το 1896, είνε λαμπρότατα εικονογραφημένον. Ονομάζεται

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

και είνε έργον του διασήμου γάλλου συγγραφέως Ιουλίου Βέρν. Εϊμαι βέβαια ότι πολυ θα σας διασκεδάσῃ ο λαμπρός και αξιογάπητος αυτός κύριος, ο Καΐσαρ Κασκαμπέλ, διευθυντής σχοινοβατικού θιάσου, περιφημος δια την τέχνην του και δια τας περιπετειάς του, τας όποιαις μετόσην χάριν διηγείται ο μάγος συγγραφέυς των « Παραδόξων ταξειδιών » τον όποον καλά γνωρίζετε από τας « Διετείς Διακοπάς » και πολυ αγαπάτε.

Εκτός του μεγάλου αυτού μυθιστορηματος, θα δημοσιευθούσιν και άλλα μικρότερα, επίσης ωραία, καθως και διηγήματα και δραματια και ποιήματα, και άλλα πολλά και εκλεκτότατα. Άλλ' ό,τι θα διδη εξαιρετικόν θέλητηρον εις την « Διαπλάσιν » του 1896 θα είνε αι κομφαί και τερπναί

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

τας όποιαις συχνότατα θα γράφη ειδικός συνεργάτης, απευθυνομένος προς τους μικρούς αναγνώσταις μου και κρατών αυτούς ενημέρους παντός ένδιαφέροντος την ηλικίαν των, εκ των έν Αθήναις και άλλαχού συμβαινόντων. Υπείκουσα εις τας επανειλημμένας αιτήσεις πολλών εκ των μικρών μου φίλων και πεποηυία ότι εκπληρω εύχην γενικην μεταξύ αυτών, θα προκηρύξω, εκτός ποικίλων άλλων, και διαγωνισμούς προς σύνθεσιν διηγήματος.

Άλλά το καλλίτερον δέν το εϊξεύρετε άκομη. Επίτηδες το άφησα τελευταϊον, ως μίαν εύχάριστον εκπληξίν.

Άλλοτε σας παρικάλεσα να μου στειλετε τας φωτογραφίας σας, δια να γνωρίσω την μορφήν σας. Τουτο βέβαια επιθυμεί εκαστος παρα του αγαπωμένου, όταν δέν είνε δυνατόν να τον γνωρίση προσωπικώς. Κρίνουσα τώρα από την ιδική μου επιθυμίαν, νομίζω ότι και η ιδική σας είνε να με γνωρίσετε. Πώς φαντάζεσθε άρά γε την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ σας: Νείαν, γραιαν, μεσήλικα, αυστηράν, γλυκειαν, εϋμορφην, άσχημην, κυρίαν του συρμού η οικοκυράν άπλοϊκήν; Πώς;

Έχετε όλίγην ύπομονήν και όλοι αυταί σας αι άπορφαί, — και υποθέτω ότι θα είνε και άλλαι άκομη, — θα διαλυθούσιν. Σκοπεύω να δημοσιεύσω την εικόνα μου. Μάλιστα, μην άπορείτε. Θα με ιδῆτε ζωγραφισμένην μέσα εις έν από τα φυλλάδια του 1896 και θα με βλέπετε συχνά εις πολλάς περιστάσεις, διότι η εικων μου θα είνε συνδεδεμένη με μίαν άλλην καινοτομίαν που έχω κατά νουν.

Θά προβάλλω δηλαδή εις τους μικρούς μου αναγνώστας εκάστοτε ερωτήσεις επί πικνοίων θεμάτων. Εις τας ερωτήσεις αυτάς οι μικροί μου αναγνώσται θάπαντούν. 'Εγώ τότε θάναγινώσκω τας άπαντήσεις, θά τας κρίνω και θά βραβεύω εκ των μικρών μου φίλων όποιον έστειλε την καλλιτέραν. Την κρίσιν αυτήν θά την γράφω εγώ ή ίδια, και έπειδή ως επί το πλείστον θά είνε εικόνογραφημένη δια τούτο πολύ συχνά θά βλέπετε και τὸ πρόσωπόν μου.

Συγχρόνως θά γωρίζετε και τὰ άλλα μέλη τῆς οικογενείας μου: τὴν οικονομόν μου Μάρθαν, μεριμνῶσαν και τυρβάζουσαν περί πολλά, διότι εκτελεῖ συγχρόνως χρέη μαγειρίσσης, θλαμηπόλου, νοσοκόμου, κηπουροῦ, σιδερότρας και καμμίαν φορὰν γραμματέως και αναγνωστρίως τὸν ψυχογυιόν μου Ἀνανίαν, πολύ αγαθὸ παιδί, καθώς θά ἰδῆτε τὰς μικράς του ἀδελφάς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θά μάθετε ἀργότερα, και τὴν γάταν μου

Πίσσαρ, τὴν ὁποίαν λέγω ἔτσι διότι εἶνε ὀλη κατάμαυρη. "Ολοὶ αὐτοὶ θά λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς κρίσεις. Θά γίνεται ἕν εἶδος μικρᾶς συναναστροφῆς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὴν Κυριακὴν, δι' αὐτὸ οἱ τοιοῦτοι διαγωνισμοί — οἱ πλέον περίεργοι και ἐνδιαφέροντες ἀπὸ ὅλων ἐως τώρα, — θά ὀνομάζονται

ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Θά κάμνω δύο-τρεις τὸ ἔτος τὸ φυλλάδιον δὲ εἰς τὸ ὀποῖον θά δημοσιεύεται ἡ κρίσις, θά ἐκδίδεται διπλοῦν.

Αὐταὶ εἶνε αἱ κυριώτεραι βελτιώσεις, τὰς ὁποίας ἔχω κατὰ νοῦν δια τὸ 1896. Ἐλπίζω ὅτι δια τῆς ἀγάπης σας και διὰ τῆς προθυμίας σας, θά με βοηθήσετε νὰ τας πραγματοποιήσω εὐχαριστῶς και ἀξημιῶς, διότι σημειώσατε, ἡ πραγματοποιήσις των ἀπαιτεῖ μεγάλας δαπάνας.

Σὰς ἀσπάζομαι μὲ πολλὴν ἀγάπην

Ἐν Ἀθήναις τῆς 29 Δεκεμβρίου 1895

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (Ρωσικὸν διήγημα)

— Ἐγὼ εἶμαι... ὁ Γιέκωφ... θέλω νὰ ἰδῶ τὴν κυρά παπαδιά, νὰ τῆς δώσω τὰ πουκάμισά μου ἕρραψε ἡ γιαγιά μου! — ἔκραξε παρὰ τὴν θύραν παιδίον δωδεκαετής.

Τὸ εἰσήγαγον μὲ μεγάλην δυσκολίαν, διότι ἡ ὦρα ἦτο προχωρημένη. Ἡ κυρά παπαδιά, κοντὴ και παχειὰ γυναῖκα, μὲ φυσιογνωμίαν μὴ προδίδουσαν ἀγαθότητα, ἐπλεγε καθήμενὴ πλησίον τῆς ἐστίας, ἐν ᾧ ὁ σύζυγός τῆς, ὁ παπᾶς, ἐφυλλομετροῦσε κάτι παμμέγιστα ἱερά βιβλία, και τρεῖς μικρὲς παπαδοπούλες ἔπαιζαν εἰς μίαν γωνίαν και ἔβραζε τὸ σαμοβάρι μὲ μὲγάλον θόρυβον διὰ τὸ τσάι τῆς ἐσπέρας.

— Γιὰ νὰ τα ἰδῶ, εἶπεν ἡ παπαδιά, ἐξετάζουσα τὰ ὑποκάμισα. Ἀσχημὴ ἔργασία... τί θελονιές εἶνε αὐτές;

— Ἡ καϊμένη ἡ γιαγιά εἶχε πურετὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἔβδομάδα... Μοῦ εἶπε νὰ τὴν συγχωρέσετε ἀν δὲν ἔγιναν τόσῳ καλά αὐτὴ τὴ φορά. Τὰ ἄλλα θά γίνουν πολὺ καλλιτέρα...

— Δὲν τάκούω αὐτά! Θὰ τῆς τα πληρώσω λιγώτερο...

— Παπαδιά μου, τὸ ἐσυλλογισθῆκες καλά; εἶπεν ὁ παπᾶς μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ἀλλὰ σοβαράν. "Οχι! ὄχι! Νὰ τῆς δώσης ὅσῳ τῆς δίδεις πάντα.

— Καλά! νὰ! εἶπεν ἡ παπαδιά ὑψῶσα τοὺς ὤμους και ἔρριψε μᾶλλον ἢ ἔδωσε μερικὰ νομίσματα εἰς τὸ παιδίον.

— Δὲν θά μου δώσετε ἄλλη ἔργασία, κυρά παπαδιά;

— Γιατί ἔρχεσαι τόσον ἀργά;

— Οἱ δρόμοι εἶνε κακοί, κυρά παπαδιά... ἔρχομαι νὰ πάγω σὲ πολλὰ μέρη.

— Τί νὰ σου κάμω; Τὸ πανί τὸ ἔχω ἐπάνω εἰς τὴν κάμαρά μου. Ποῖός νὰ καταιάζῃ μπόγους τέτοιῦ ὄρα; ἡ ὑπηρετρία ἔχει δουλειά.

— Ἐγὼ σοῦ φέγω, Ἰρμα! εἶπεν ὁ παπᾶς ἐγειρόμενος και λαμβάνων μικρὰν λυχνίαν. Νὰ καθήσετε φρόνιμα, παιδιά.

— Ἐλάτε μαζί μας, εἶπεν ἡ παπαδιά, παρατηροῦσα τὸν μικρὸν Γιέκωφ μὲ ζωερὸν αἰσθητικὸν δυσπιστίας, τὸ ὀποῖον κάλλιστα ἔγνωνε τὸ παιδίον. Θά μας περιμένετε εἰς τὴν σκάλα...

Ἐν ᾧ δὲ ἐγίνοντο αὐταὶ αἱ ὀμιλίαι, ὁ Γιέκωφ παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ τὴν μικρὰν ἐκείνην αἰθουσαν, τόσῳ θερμὴν, τόσῳ ἄνετον, τόσῳ κομψὴν, στολισμένην ἀπὸ δῶρα πολλῶν πλουσιῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ὄρεξις φωνὴ τῆς παπαδιᾶς ἀντήχησε και ἄλιν:

— Καὶ σὺ πού τον ἄφησες μονάχον εἰς τὴν σάλα! "Ολα αὐτὰ τὰ παιδιά εἶνε κλέφτες! "Ελα, ἔλα!

Τὸ παιδίον ἔβλεπε μὲ περιέργειαν μικρὸν εἰκόνισμα τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἀργυροῦν μὲ λαμπροὺς πολυτίμους λίθους εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν του μίτραν.

— Τί ἔμμορφα ποῦ εἶνε ὅλα εἰς τὸ σπιτί τῆς κακῆς παπαδιᾶς, ἐσκέπτετο μὲ πικρίαν, και τί πτωχὰ και ἀσχημὰ εἰς τὸ σπιτί τῆς γιαγιάς, ποῦ εἶνε ὀμως τόσῳ καλή!

"Ἐξαφνα, συλλογισθεὶς τὴν κακὴν ὑποψίαν τὴν ὀποῖαν ἐφάνερωνε τὸ ὄρος τῆς παπαδιᾶς, ἔγινε κατακόκκινος... ἤρπασε τὸ εἰκόνισμα, τὸ ἔχωσεν εἰς τὴν μεγάλην του τσέπην και ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τῆς παπαδιᾶς, ἡ ὀποία μετὰ κόπου καθήρχετο τὴν κλίμακα.

— Νὰ, τῷ εἶπε πᾶρε και φεύγα!

— Πές εἰς τὴν καλή σου γιαγιά ὅτι αὐτὲς τὲς ἡμέρες θά περάσω νὰ τὴν ἰδῶ,

προσέθεσεν ἡ αγαθὴ φωνὴ τοῦ παπαῦ, ἐν ᾧ ὁ Γιέκωφ ἐξήρχετο μὲ σπουδὴν. Πρὸ τῆς θύρας τὸν ἐπερίμενε τὸ ἔλκυθρόν του, τὸ ὀποῖον ἔσυρεν ἕνα γέριον ἄλογο, πολὺ ὑπομονητικόν.

— Ἐλα, γιὰ σου, γρήγορα Μπατσίνικωφ! "Αλογο εἶσαι τὸ λοιπὸν ἡ χελῶν; Γρήγορα και μὲς περιμένει ἡ γιαγιά.

Ποτέ του δὲν εἶχε κλέψῃ ὁ Γιέκωφ, οὔτε μὴ κερφίτσα. Ἀλλὰ και ποτὲ τὸ τίμιον παιδίον δὲν ὑπέστη βλέμμα τόσῳ δύσπιστον, τόσῳ ὕβριστικόν, ὡς ἐκεῖνὸ πού του ἔρριψεν ἡ παπαδιά και χωρὶς καλά καλά νὰ σκεφθῆ, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως, ἡ ὀποία ἐπέρασεν ἐξαίφνης ἀπὸ τὸν νοῦν του.

— Ἄ, γιὰ κλέφτη μὲ πέρνει; στάσου λοιπὸν νὰ σου δείξω! Και τώρα τί πολὺ πού μου βραβαίνει τὴν τσέπην αὐτὸ τὸ μικρὸ, τὸ τοσοῦτο εἰκόνισματάμι! Πρέπει νὰ εἶνε ὀλο ἀπὸ ἀσῆμι. Ἀμὴ τόσα πετράδια ποῦ ἔχει ἡ μίτρα; "Αν μποροῦσα (ἀλλὰ χωρὶς νὰ μάθη τίποτα ἡ γιαγιά) νὰ το ἐκομμάτιαζα μ' ἕνα σφυρί και νὰ πωλοῦσα τὰ κομμάτια του και τὰ πετράδια εἰς τοὺς Ἑβραίους;... Τί φαγιά, τί γούνες, τί σκικιά μὲ κάρθουνα γιὰ τὴν γιαγιά! "Α, ὄχι! ὄχι! Ἐγὼ νὰ κλέψω; Καϊμένη γιαγιά! και μάλιστα ἕνα ἅγιο πρᾶγμα, ἕνα εἰκόνισμα τοῦ Ἀγίου πού εἶνε ἔσπερον τοῦ κάθε βράδου κᾶν τὴν προσευχή μου;

— Ἐ, σὺ! Γιέκωφ! δὲν ἔρχεσαι λιγάκι κι' ἀπ' ἐδῶ;

Ἡ ἔξαφνικὴ και χονδρὴ αὐτὴ φωνὴ ἔκαμε τὸν Γιέκωφ νὰ φρικιάσῃ. Χωρὶς ἄλλο θά το ἔμαθαν και τὸν φωνάζουν.

— Ἐλα λοιπὸν! κράζει πάλιν ἡ φωνὴ ἡ ὀποία ἐξήρχετο ἀπὸ ἕνα κληλέτον. Ἐλα νὰ πάρῃς ἕνα ῥακί νὰ ζεσταθῇς.

— "Οχι! ὄχι! εὐχαριστῶ, κλέ μου γείτονα! ὠρτίσθηκα εἰς τὴν γιαγιά νὰ μὴ βάλω εἰς τὸ στόμα μου ρακί πρὶν γίνω εἰκοσι ἕνος χρόνου. Εὐχαριστῶ πολὺ. Πᾶω γιὰ τὴν βιάζομαι.

Καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ κληλέτον διὰ νὰ πιάσῃ τὴν γραμμὴν τῶν ἐλκυθρῶν. Συνήθως φροντίζει νὰ μὴ βγαίη ποτὲ ἀπὸ τὴν γραμμὴν αὐτήν. Εἶνε ὁ πλέον ἀσφαλὴς και εὐδατος και συνηχόμενος δρόμος. Ἐπειτα οἱ λύκοι δὲν εἶνε τόσον γενναῖοι. Δὲν προσβάλλουν ποτὲ πολλοὺς μαζὶ ταξιδιώτας, ἔλυθρα φωτισμένα, εἰς τὰ ὀποῖα συνομιλοῦν, τραγωδοῦν, φωνάζουν, διὰ νὰ διασκεδάσουν, νὰ ζεσταθοῦν και νὰ φοβίσουν ὀλίγον τοὺς δειλῶς ἐκείνους.

"Αλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Γιέκωφ δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε νὰ μιλῆσῃ οὔτε νὰ γελάσῃ, οὔτε νὰ τραγουδήσῃ, οὔτε νὰ φοβερίσῃ τοὺς λύκους. "Ἤθελε νὰ εἶνε μόνος μὲ τὸ ἄλογόν του... Ἐροβῆτο τοὺς ἀνθρώπους... Ἄρα γε δὲν ἔμποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τί εἶχε εἰς τὴν τσέπην του;... Και στέκεται νὰ προπεράσουν ὅλα τὰ ἔλκυθρα.

— Ἐλα, Μπατσίνικωφ! Ἀπόψε θά πάμῃ ἀπὸ συντομώτερον δρόμου, θά πάρομε ἐκεῖνο τὸ μονοπάτι που θά μὲς βγάλῃ πρὸς γρήγορα εἰς τὸ σπιτάκι μας... Γρήγορα, γέρο παράξενε, πεισματάρη... "Α, θά με ἀκούτῃς!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀφέντης...

"Ἄλλ' ὁ Μπατσίνικωφ δὲν ἔνοῦσε νὰλλάξῃ δρόμον. Τὸν εἶχε πλέον συνηθίση ἐκεῖνον... Ὁ Γιέκωφ ἠναγκάσθη νὰ πεζεύσῃ και νὰ τραβῆσῃ τὸ ἄλογον μὲ τὰ δύο του χέρια, πολὺ δυνατὰ, μέχρη πόνου, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι.

"Ἐξαφνα, χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ τί και πῶς, ὁ Γιέκωφ σκοτίζεται, τὰ χάνει. Τὰ ἔλκυθρα, ἡ παπαδιά, τὸ εἰκόνισμα, ὁ κόσμος ὀλόκληρος ἔξαφανίζεται ἀπὸ τὸν νοῦν του.

Τί συνέθη λοιπὸν;

"Όταν ὁ Γιέκωφ συνήλθεν, εὐρέθη ἔξηπλωμένος φαρδὺς-πλατὺς μέσα εἰς μίαν τάφρον γεμάτην χιόνι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τὸ ἄλογον τὸ κακόμοιρον, μισοπλακωμένον ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένον ἔλκυθρον ἀπὸ τὸ ἄλλο — ὠ φρίκη!

— Ὁ Ἀγιὸς Νικόλαος και αὐτὸς κατὰ γῆς, ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι και νὰ τὸν βλέπῃ μ' ἕνα μάτι, μ' ἕνα μάτι που ἦταν ἄλλο πρᾶγμα!

— Βοήθεια! ἔδῶ! ἔδῶ! ἔκραύγαζεν ὁ Γιέκωφ.

Βήματα ἠκούσθησαν και φωναὶ. Ἤρχοντο πρὸς βοήθειάν του.

Τὸν ἐψηλάφησαν, τὸν ἔσεισαν, κατόπιν τὸν ἐσήκωσαν.

Δὲν εἶχε πληγωθῆ πουθενά... Ἐξαφνα ἐνεθυμήθη και ἔκρυψε γρήγορα

τὸ εἰκόνισμα εἰς τὴν τσέπην του. Κανείς δὲν εἶδε τίποτε.

— Δὲν ἐκτόπησες;... Τί καλὰ! μάλιστα γιὰ τὴν κλημένην τὴν γιαγιά σου... Ἐλα ἐμπρός! ἔλεγε ὁ εἰς τῶν δύο ἀγαθῶν χωρικῶν οἱ ὀποῖοι εἶχαν προτρέψῃ εἰς τὰς φωνὰς τοῦ Γιέκωφ, ἀπελευθερῶν ὀλοὺν τὸν ἵππον.

— Καὶ σὺ τὸ ἴδιο, γέρο Μπατσίνικωφ! Τί καλὰ! ὁ ποῖδ πληγωμένον ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶνε τὸ ἔλκυθρον.

— Ἐλα, ἂς μὴ χάνωμε καιρό. Τὸν Γιέκωφ τὸν πέρνομε εἰς τὸ ἀμάξι, δένομε ἀπὸ πίσω τὸ ἄλογο και μὲς ἀκολουθεῖ. Και αὐριο πρῶτ' πρῶτ' ἔρχεται κανέννας και ξεκολοῦν τὸ ἔλκυθρον.

— Κοντεύομε νὰ φθάσομε εἰς τὸ χωριό; ἠρώτησεν ὁ Γιέκωφ.

— "Οχι! μόλις ἀπέχομε ἕνα τέταρτο τῆς λέμβας ἀπὸ τὴν πόλι και λιγώτερο.

Μία ἰδέα ἐπίμονος κατεῖχε τὸν Γιέκωφ ἔντρομον και μετανοημένον: νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γρήγορῶτερον τὸ εἰκόνισμα τοῦ Ἀγίου... νὰ μὴ το κρατήσῃ, οὔτε διὰ μίαν μόνην νύκτα, ὑπὸ τὴν ἐντιμον στέγην τῆς μάμμης του.

— "Ω, διάβολε! ἀνέκραξε κτυπῶν διὰ τῆς παλάμης τὸ μέτωπον, ἐξέχεσα μὴ πραγαγελιὰ τῆς γιαγιάς. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ, καλοὶ γαιτόνοι... Εἴθε τόσῳ καλοὶ και οἱ δύο. Ὁ φύγετε μόνος σας, μὲ τὸ ἄλογο. Ἐγὼ πρέπει νὰ ξαναπαῶ εἰς τὴν πόλι και γυρίσω ὕστερα μὲ κανένα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔλκυθρα. Λάβετε τὴν κλωσὴν νὰ πῆτε εἰς τὴν γιαγιά νὰ μὴ ἀνησυχῆ ποῦ θά ἰδῆ τὸ ἄλογο χωρὶς τὸ ἔλκυθρον και χωρὶς τὸν Γιέκωφ... Ἀντίο σας!

Καὶ ἐνῶ ὀμιλοῦσε ἔφευγε, τρέχων ἐν πάσῃ σπουδῇ πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ παπαῦ.

— Πῶς; ἐσὺ εἶσαι πάλιν, Γιέκωφ; εἶπεν ἡ ὑπηρετρία ἐκπληκτος και λίαν δυσηρεστήμεν ἡμικανοίγουσα τὴν βαρεῖαν θύραν τῆς κατοικίας.

— Νὰ!... ἐγὼ εἶμαι. Πρέπει νὰ ἰδῶ μὴ στιγμὴ τὸν Αἰδουσιμῶτατον... μὴ στιγμὴ μονάχα... ἀλλὰ τώρα ἀμέσως... Πές τού πῶς τον παρακαλῶ, τὸν ἐξορκίζω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ κάτω μὴ στιγμὴ... μὴ στιγμὸν... γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ και τῆς Παναγίας.

Καὶ ἐφαίνετο τόσῳ δυστυχὲς τὸ παιδίον οὕτως ὀμιλοῦν, τὸ ὄχρον του πρόσωπον ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν και ἀνησυχίαν, ὡς ἡ ὑπηρετρία δὲν ἐτόλμησε νὰρνηθῆ. Ὑπῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν τῆς. Ὁ ἀγαθὸς παπᾶς δὲν ἐδίστασε νὰ καταβῆ εἰς τὴν εἰσοδὸν ὀταν δὲ εἶδε τόσῳ τετραγμένον τὸν Γιέκωφ, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν νὰ ἀποσυρθῆ.

Τότε ὁ Γιέκωφ, τρέμων ὀλος, γονυπετῆς, συντετριμμένος πρὸ τοῦ ἱερέως, κλαίων και ὀδυρόμενος.

— Αἰδουσιμῶτατε, εἶπεν. Ἄγιε Δέ-

σποτα... εὐπλαγχτισθητέ με... Εἶμαι ἕνας ἄθλιος... εἶμαι κλέπτης.

Καὶ μὲ μὲγάλον κόπον, ὀλον τὸ διάστημα γονυπετῆς, κατόρθωσε νὰ διηγῆθῃ τὰ τοῦ αἰφνειοῦ του πειρασμοῦ, τὸ ἔγκλημα τῆς καὶ τὴν μετάνοίαν του... Ἀργότερα, ἀνεκπολὼν τὰς λεπτομερείας τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ὄρας, ἐνεθυμήθη ὅτι ἀνύψωσε τὸ μέτωπον, ἀποδίδων εἰς τὸν ἱερέα τὴν εἰκόνα, τὴν ὀποῖαν ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν μεγάλην του τσέπην και ὅτι, πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν, εἶδε, δύο δάκρυα... νὰί, δύο παχέα δάκρυα τὰ ὀποῖα ἔρρεον βραδέως κατὰ μῆκος τῆς λευκῆς γενειᾶδος τοῦ παπαῦ.

— Σῆκω, παιδί μου... Ὑπόσχου εἰς τὸν Ἄγιον Νικόλαον νὰ εἶσαι πάντα τίμιος ἀνθρώπος, ὀπως ὀλη σου ἡ οἰκογένεια ἐως τώρα; Τὸ ὑπόσχου;

— "Ω ναί, τὸ ὀρκίζομαι! ἀνέκραξεν ὁ Γιέκωφ.

— Ὁ καὶ πᾶγω νὰ βάλω εἰς τὴν θέσιν τὸ Ἄγιον εἰκόνισμα. Κανείς εἰς τὸν κόσμον δὲν θά μάθη ποτὲ τὸ ἔγκλημα σου...

— "Ω, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... Αἰδουσιμῶτατε μου!

— Γύρισε τώρα γρήγορα εἰς τὴν γιαγιά σου και πέ τῆς ὅτι αὐριο θά ἔλθῃ νὰ τὴν ἰδῶ.

— Δὲν θά τῆς...

Καὶ ὁ Γιέκωφ ἔσταμάτησε ἤθελε νὰ εἶπῃ "ἀδὲν θά τῆς πῆτε τίποτε" ἀλλ' αὐτὸ θά ἦτο προσβολὴ ἀπέναντι τῆς ὀφίστης πρὸς αὐτὸν κλωσῶνης τοῦ ἱερέως.

— Πῆγαινε εἰς τὸ καλδ... πῆγαινε, παιδί μου... Μπορεῖς τώρα νὰ κοιμηθῇς ἤσως.

Καὶ φίλημα πατριῶν ἐπετέθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Γιέκωφ. "Ω, τὸ φίλημα ἐκεῖνο! πόσον ἐπαρηγόρησε και ἀνεκούφισε τὸν ἔνοχον! Τῷ ἔφάνῃ ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ τόσον γλυκά, διὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ διὰ μὴς ἀπὸ τὰς τύφεις τῆς συνειδήσεως τὰς φοβεράς.

Καὶ ἀργότερα, ὀταν ἔκαμε τὴν προσευχὴν του εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου Νικολάου, μὴς μεγάλης κακοτέχνου εἰκόνης που εἶχαν ἡ γιαγιά του, τῷ ἔφάνῃ ὅτι τὰ μὲγάλα μάτια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τὸν ἐκύτταζαν μὲ συμπάθειαν και ὅτι τὰ κατακόκκινα χεῖλι του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ μουστάκια και τὰ γένητα, τῷ ἐφιθύριζαν:

— Καλὴ νύκτα. Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ. Σ' εὐσυχώρησα...

[Camille Norbert]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΙΔΟΣ

Πρό χρόνου πολὺ μακροῦ, γηραιά τις κυρία πολὺ πλουσία καὶ ἄνευ κληρονόμων, ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ τὴν κολοσσαίαν αὐτῆς περιουσίαν πρὸς συντέλειαν ἔργου εὐσεβοῦς. Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν περιφημότερον ἀρχιτέκτονα τῆς πόλεως καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀκουσε, ἀρχιτέκτων' ἐπιθυμῶ νὰ ἰδρῶσαι νάον, ὠραιότερον τοῦ ὁποίου νὰ μὴν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον. Εἶμαι πλουσία καὶ τὸ χρῆμα δὲν θὰ σου λείψῃ. Κάμε τὸ σχέδιον ὅπως εἰξεύρεις' προσκάλεσε τοὺς δεξιωτέρους τέκτονας καὶ κτίστας, τοὺς καλλιτέτερος ζωγράφους καὶ γλύπτας καὶ ὅλοι μαζὶ ἄς ἐργασθοῦν ἐν σπουδῇ, καθέως εἰς τὸ ἔργον τοῦ διότι εἶμαι γραῖα καὶ πρὶν ἀποθάνω θέλω νὰ ἴδω τὴν ἐκκλησίαν μου.

Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐχάραξε τὸ σχέδιον τοῦ οἰκοδομήματος καὶ ἐκάλεσε περὶ αὐτὸν τοὺς ὀνομαστοτέρους τέκτονας, κτίστας, ζωγράφους καὶ γλύπτας καὶ ὅλοι αὐτοὶ εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς καὶ ὁ ναὸς ἀνιδρύθη περικαλλὴς καὶ λαμπρὸς, κεκοσμημένος διὰ θαυμασιῶν γλυφῶν καὶ εἰκόνων.

Δέκα ἔτη παρήλθον—τί ἦσαν δέκα ἔτη διὰ τὸ ἐξαισιον αὐτὸ οἰκοδομημα· Ἀλλ' ἡ γραῖα εἶχε γηράσῃ πάρα πολὺ, ὅταν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων. Οἱ παῖδοι κώδωνες διέχυνον εἰς τὸν ἀέρα τὴν πανηγυρικὴν καὶ ἀργυρόχρον αὐτῶν συναυλίαν· ὁ ναὸς ὅλος ἐλαμπε φωταγωγημένος ἀπὸ μυριάδας κηρίων καὶ κανδυλῶν· πλῆθος κόσμου ἦκουεν ἐν ἱερᾷ συγκινηθεὶς τὸν χαρμόσουν ὕμνον, τὸν ὁποῖον ἐφαλλον οἱ ἱερεῖς μετὰ τῶν ψαλτῶν, ἐν ᾧ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ θυμιατήρια ἀνυψοῦντο εὐώδεις τολύκαι καπνοῦ.

— ὦ Θεέ μου! εἶπε τότε ἡ πρεσβύτις. Ἐκτίσας τὸν ναὸν αὐτὸν διὰ νὰ δοξάσω τὸ Ἅγιον ὄνομα σου, Κύριε! ἀξίωσε με νὰ ζήσω ὅσον καὶ τὸ οἰκοδομημα.

Τότε, ὃ τοῦ θαύματος! ἄγγελος ἐπέφανε εἰς τὴν εὐσεβῆ γραῖαν καὶ τῇ εἶπε μελαγχολικῶς:

— Ἀγάλλου, γύναι δυστυχής, ὁ Κύριος εἰσήκουσε τὴν εὐχὴν σου. Θὰ ζήσῃς ὅσον καὶ ἡ ἐκκλησία σου. Χαῖρε, προσεύχου καὶ κλαῖε!

Ἐκατὸν ἔτη παρήλθον χωρὶς ἡ ἁγία γυνὴ νάποθάνῃ. Ὅλοι περὶ αὐτὴν, οἱ γέροντες πρῶτον, κατόπιν οἱ νέοι, ἀπῆλθον· νέοι γενεαὶ διεδέχθησαν τὰς παλατίας. Βασιλεῖς ἐξεθρονίσθησαν ἢ ἀπέθανον θρόνοι ἀρχιερατικοὶ ἐχέρουσεν καὶ πάλιν ἐπληρώθησαν, τὸ πᾶν μετέδληθη, ἀλλ' ἡ κτήτωρ τοῦ ναοῦ εὐρίσκει τὸν ἀκόμη μετὰ τῶν ζῶντων. Ἐγίνε τὸσον γραῖα μὰ τόσον γραῖα, ὥστε κα-

τήνησε νὰ μὴ ἤμπορῇ οὔτε νὰ περιπατῇ οὔτε νὰ κοιμάται, οὔτε νὰ βλέπῃ, οὔτε νὰ κούῃ, οὔτε νὰ τρώῃ, παρὰ μόνον μίαν φορὰν τὸ ἔτος—τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων.

Εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς ἀνιδρυθέντα ναόν, τὴν ἐτοποθέτησαν εἰς ἐν φέρετρον ἐντὸς τάφου πλησίον τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Κατ' ἔτος τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ Χριστὸς γεννᾶται εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἐξυπνᾷ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνοίγονται εἰς τὸ φῶς τῶν κηρίων, ὑπεγείρεται ἐπὶ τῆς πενθίμου τῆς κλίνης, ἀκούει τὸν ὕμνον τῶν Χριστουγέννων, προσεύχεται, μεταλαμβάνει καὶ τρώγει ὀλίγον. Κατόπιν, μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος—τριακοντάκις ἦδη ἀντικατασταθεὶς—τὴν πλησιάσῃ διὰ νὰ τὴν εὐλογήσῃ, ἡ ἐσχατογῆρὸς τὸν ἐρωτᾷ:

— Ἡ ἐκκλησία μου ὑπάρχει ἀκόμῃ;
— Ναι, ἀπαντᾷ ὁ ἀρχιερεὺς!
— Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονον! ψιθυρίζει ἐκείνη.

Καὶ ἐξαπλώνεται πάλιν εἰς τὸν τάφον, πτώμα ζῶν, διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πάλιν κατὰ τὰ προσεχῆ Χριστοῦγεννα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΙΩΤΟΣ

Ο ΚΑΛΟΓΝΩΜΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

Μιανῆς μπιλίας καμαρωτὰ πρασίνιζαν τὰ φύλλα, μὰ τῆς ἐπέφταν οἱ ἀνθοὶ χωρὶς νὰ κἀνῃ μῆλα.

Καὶ ἡ μπιλιὰ παρακαλεῖ κάθε διαβάτη που ἰδῇ, τὸν ἄλιο νὰ ῥωτήσῃ τὸ πότε θὰ καρπίσῃ.

Ὅλοι περὶ αὐτὸν βιαστικοὶ καὶ ἀναίσθητοι οἱ διαβάται, μὰ ἕνας πτωχὸς μὲ σπλαγχνικὴ καρδιὰ τήνε λυπάται.

Ἐπῆγε, τὸν ἄλιο ῥωτᾷσε καὶ τοῦπε: «Σὺν θ' ἀνθίσῃ, τῇ ρίζα σκάψε, πότισε, κ' ἐκείνη θὰ καρπίσῃ.»

Γυρνάει πίσω ὡς τῇ μπιλιᾷ, τῇ σκάπτει, τὴν ποτίζει καὶ ἕνα σταμνὶ βρὶσκεῖ φλωριά κ' ἐκεῖ ποῦ τῇ γῆ σκαλιζει.

Κ' ἐστὶ ὁ καλόγνωμος σὲ μιὰ γλυκεῖα στιγμῇ πλουταίνει καὶ μὴδ' ἀφράτα ἢ μπιλιὰ τὸν κόσμον πιά χορταίνει.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΕΝΤΗΣ

ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Ἐνα παιδί πολὺ πτωχόν, μὲ ἐλεεινὰ φορέματα, χωρὶς κάλτσες, χωρὶς ὑποδήματα, ἐνεγράφη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ διδάσκαλος ὠμίλησε περὶ τῆς πτωχείας τοῦ εἰς τοὺς νέους τοῦ φίλους, δὲν ἐλησμόνησε δὲ νὰ τοὺς συστήσῃ νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεὸν διὰ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὸ πτωχὸν παιδί καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα τῷ ἐχρειάζοντο.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἕνα παιδί τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐπόρους γονεῖς, ἐφθασε περιχαρὲς, φέρον ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα ὠραιότατα. Εἶχε χαλάσῃ τὸν κόσμον, ὡς νὰ τῷ δῶσον οἱ γονεῖς τοῦ τὴν ἄδειαν νὰ οἰκονομήσῃ τὸ γυμνόπουν παιδίον. «Μὰ δὲν ἔχεις παρὰ δύο μόνον ζευγάρια καινούργια ὑποδήματα, τῷ εἶχεν εἶπῃ ἡ μητέρα του.— Δὲν περιρίζεις, μαμά. Ἐπειτα δὲν εἶμπορῶ νὰ τα φορῶ καὶ τὰ δύο συγγρόνως.»

Οὕτως ἡ προσευχὴ τῆς πρωίας εἰσηκούσθη ἀμέσως καὶ ὅλα τὰ παιδία εἶδον φανερά ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν παρακαλοῦν καὶ καμμίαν φορὰν μάλιστα τοὺς εἰσακούει πολὺ ταχέως.

ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ Τ' ΑΥΤΙΑ ΑΙ ΑΚΡΙΔΕΣ

Στοιχηματικῶς ἐστὶ δὲν τὸ εἰξεύρετε, ἐστὶ δὲν θὰ το εὕρετε ὅσον καὶ ἂν συλλογισθῆτε καὶ μάλιστα ἐστὶ θὰ το πάρτετε δι' ἀστειότητα ὅταν θὰ σὰς το εἶπω...

— Διὰ τίνος ὄργανου ἀντιλαμβάνεσθε τοὺς ἥχους;— Διὰ τῶν ὠτων.— Καὶ τὰ ὦτα αὐτὰ ποῦ εὐρίσκονται;— Ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὰ περισσότερα ζῷα· οἱ ἵπποι, οἱ κύνες, ὅλα τὰ τετράποδα καθὼς καὶ ὅλα τὰ πτηνά, ἔχουσι τὰ ἀκουστικά των ὄργανα (ὅπως λέγονται καὶ ἄλλως τὰ ὦτα) δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς κεφαλῆς.

Ἀλλὰ, καθὼς θὰ ἴδῃτε, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ κανόνα δι' ὅλα τὰ ὄντα τῆς δημιουργίας, πολλὰκις δὲ τὰ ὄργανα αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς μέρος που ποτὲ δὲν θὰ ἐπῆγγαινε ὁ νοῦς σας· π.χ.: ἡ ἀκρίς τα ἔχει... Ποῦ; ἂν εἶμπορῆτε νὰ μαντεύσῃτε... εἰς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ το φαντασθῆτε! Εἶνε ὡς νὰ εἶχατε τὰ ἰδικά σας εἰς τὸν πῆχυν, μετὰ τῷ ἀγκῶνος καὶ τῆς χειρὸς.

Λοιπὸν, εἰς τὸ μέσον τῆς κνήμης τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῆς ἀκρίδος, τοῦ τέτιγος, τοῦ γρύλλου, διακρίνεται ἐν στίγμα στιλπνὸν ὡσεὶδὲς, φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τοῦ στίγματος αὐτοῦ ἀκούουσιν τὰ ἔντομα τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν. Πᾶς κατάρθωσαν νὰ το φαντασθοῦν καὶ νὰ το ἀνακαλύθουν οἱ

σοφοί, οἱ ἐπιστήμονες, δὲν εἰξεύρω εἰξεύρω μόνον ἐστὶ πρέπει νὰ τοὺς πιστεύσωμεν ἂν οὐ μὰς το λέγουν.

Πόσον ἀπίερως ποικίλον εἶνε τὸ ἔργον τοῦ δημιουργοῦ! Πόσα περίεργα θὰ μάθωμεν ἀκόμῃ, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἀγνοοῦν! Ἡ φύσις δὲν ἀποκαλύπτει τὰ μυστήριά της, παρὰ εἰς ὅσους τὴν σπουδάζουν μὲ ἐπιμονὴν καὶ μὲ ζήλον. Νὰ ἐνθυμεῖσθε καμμίαν φορὰν τ' αὐτὰ τῆς ἀκρίδος. Πόσος ἤξευρε μήπως ἀπὸ τὸ περίεργον αὐτὸ μυστήριον ἐλκυσθῆ κανεὶς νὰ γίνῃ φυσιοδίφης. Τὸ στάδιον εἶνε εὐρὺ καὶ ἐδόξασε πολλούς.

ΦΙΛΗΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δὲν εἶνε βεβαίως ἱκανὴ—ὅπως καὶ καμμία ἄλλη δὲν θὰ ἦτο,—νὰ δώσῃ πλήρη ἰδέαν τοῦ ἐκτάκτως μεγαλοπρεποῦς θαύματος, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει φάρος πανύψυλος, καταυγάζων τὴν νύκτα δι' ἰσχυροῦ φωτός τὴν μαύρην καὶ πολυκύμαντον θάλασσαν. Οἱ βλέποντες αὐτήν, τὴν συμπληροῦσι διὰ τῆς φαντασίας, ἀναπαριστῶντες ὄχι μόνον τὴν πάλλευκον ἐκτασιν τοῦ φωτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ζοφῶδες καὶ ἀγρίον τοῦ πελάγους, τὸν σπινθηρίζοντα ἀφρόν τῶν ἰδανικῶς χρωματισμένων κυμάτων παρὰ τὴν ἄκτῆν, τὰ σμήνη τῶν πτηνῶν τὰ πετώντα μὲ τόσην ὀρμὴν πρὸς τὸ φῶς, ὥστε νὰ εὐρίσκουν πολλάκις τὸν θάνατον ἐπὶ τῶν παχέων ὑάλων τοῦ φάρου, τὰ ἄλλα φῶτα γύρω, εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, χωριζόμενα πρὸ τοῦ τηλεγούρου πύργου, νάνοι αὐτὰ ἀπέναντι γίγαντος,— ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπεριγραπτον ἀγαλλίασιν τοῦ ναύτου, ἐπιστρέφοντος μετὰ κοπιώδη καὶ πολυκίνδυνον πλοῦν, διακρίνοντος μακρόθεν τὸν φάρον,—φῶς παρηγορῶν εἰς τὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντα, ἄνευ ἀκτίνων ἀκόμῃ,—καὶ χαίρετίζοντος ἐκ καρδίας εὐγνώμονος τὸν ἥλιον ἐκείνον τῆς σωτηρίας, τὸν πάνοπτον, τὸν ὁποῖον χάριν αὐτοῦ ἀνήψαν οἱ φιλοσπλαγχνοὶ ἄνθρωποι...

Καὶ ἐν ᾧ θὰ ἐργάζεται οὕτως ἡ φαντασία σας, ἀναπλάττουσα εἰκόνας καὶ σκηνάς, ὁ πόθος νὰ ἴδῃτε αὐτὸν τὸν φάρον τὸν θαυμασίον, θὰ γεννηθῇ ἐντὸς σας καὶ θὰ εὐχηθῆτε βέβαια νὰ ἔλθῃ γρήγορα περίστασις νὰ ταξειδέυσε εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν...

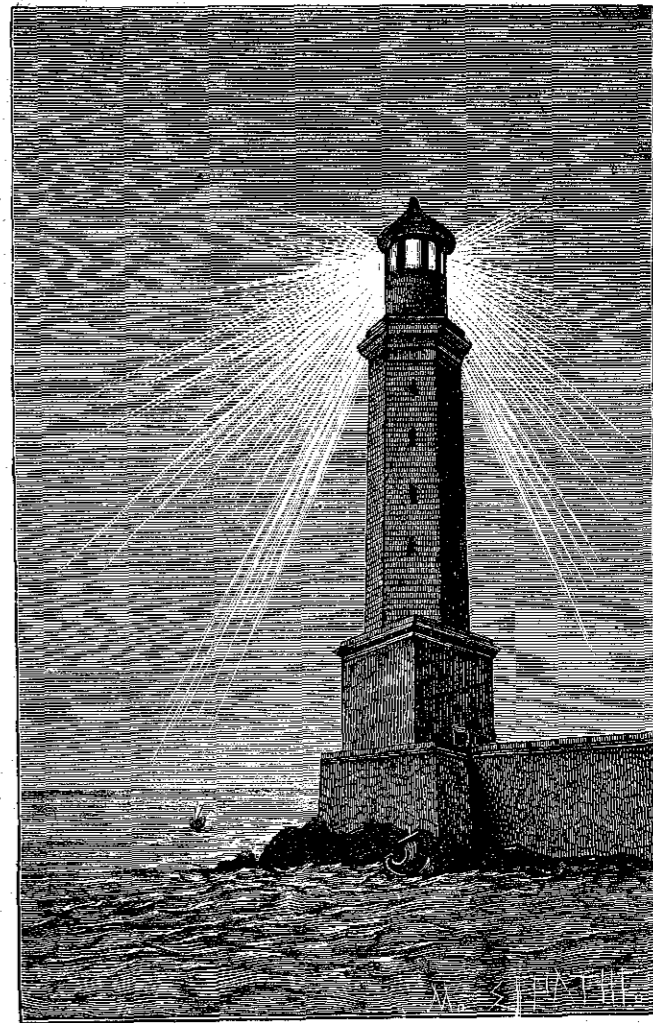
Μάταιος πόθος! ἐρωτήσατε ὅσους ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν νὰ σας εἴπουν ὅτι εἶδαν ἐκεῖ ἕνα φάρον κοινότατον, χωρὶς δύναμιν, χωρὶς ἀξίαν ἀρχιτεκτονικῆν. Ὁ ἀρχαῖος φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ περιώνυμος δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὰ εἰρήτιά του ἐσώζοντο μέ-

χρι τοῦ 16ου αἰῶνος, ὅτε ὁ Σουλτάνος Σελὴμ ἔκρινε καλὸν νὰ τον καταστρέψῃ ἐντελῶς καὶ νὰ ἐγείρῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ ἐπι σωζόμενον τζαμίον μετὰ τοῦ πύργου του.

Ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ οἰκοδομησίς του ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου— ἐξ ἧς καὶ τὸ

Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος, θεοῦ σωτήριον, ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων

Ὁ γεωγράφος Στράβων ἐπαινεῖ πολὺ τὸν πύργον τοῦ Σωστράτου, ὀνομάζων αὐτὸν ἀκάλλιστον ἔργον ἀπάντων. Ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ λίθου λευκοῦ, ὑψηλὸς 750 πόδας καὶ τριώροφος. Ὁ πρῶτος ὄροφος, ὡς βλέπετε, καὶ ἐν τῇ

Ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας.

ὄνομα,—ἦρχισε τῷ 282 π.χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος, συνετελέσθη δὲ μετὰ ὀκτὼ ἐτάτων ἐργασίαν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ, Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφευ. Τὸ ἔργον ἐστοίχισεν ὑπὲρ τὰ 800 τάλαντα, ἦτοι τέσσαρα ἑκατομύρια φράγκα περίπου. Ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ πύργου Σώστρατος, ἐπιγράψας ἐξ ὀνόματός του ἐπιγραφήν ἀπερωτικήν εἰς τοὺς σωτήρας θεοὺς, ἐπέχρισε τὸν ἐνεπίγραφον λίθον διὰ τιτάνου καὶ ἐπὶ τοῦ νέου τούτου στρώματος ἐπέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Πτολεμαίου. Διότι καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πανθαυμάτωρ χρόνος θὰ ἠφάνιζε μὲν ταχέως τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιγραφήν, θὰ διετήρει δὲ τὴν κεκαλυμμένην, ἥτις βραδύτερον ἀποκαλυφθεῖσα, εὐρέθη ἔχουσα οὕτως:

εἰκόνι, ἦτο τετράγωνος καὶ εὐρύτατος. ὁ δεύτερος ὀκτάγωνος καὶ στενώτερος, ὁ δὲ τρίτος στρογγύλος καὶ ἐπι στενότερος. Ὁ φάρος ἐξέπεμπε διὰ τῶν πολλαπλῶν του θυρίδων ἀκτῖνα τεσσαράκοντα χιλιομέτρων, κατὰ τινὰ δὲ Ἄραβια συγγραφέα διεκρίνετο καὶ ἀπὸ ἑβδομήκοντα μιλίων. Ὁ κινδυνώδης, ὁ πλήρης σκοπέλων τότε καὶ ὑφάλων λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐφωτίζετο ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον φαντάζεσθε δὲ πλέον κατὰ τοὺς μακρούς αἰῶνας τῆς λειτουργίας του, πῶσα καθώδηγες πλοῖα καὶ πόσους ἔσωσεν ἀνθρώπους, ὁ γίγας αὐτὸς τοῦ φωτός, ὁ δικαίως ἀφιερωθεὶς εἰς τοὺς σωτήρας θεοὺς!

ΦΙΛΙΣΤΩΝ

ΔΥΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

A.

Η ΤΙΤΑ ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΕΙ

— Έλα, Τίτα, βάλε γρήγορα το φόρμα σου.
— Δέν ηξεύρω νά φορέσω μόνη μου τὰ μανίκια.
— Καλά, φόρεσε τὰ υποδήματά σου.
— Δέν ηξεύρω νά τα κουμπώσω.
— Καλά! θά σου τα κουμπώση η Μαρία' σὺ ἐν τῷ μεταξύ πλύνε τὰ χέρια σου.
— Δέν ηξεύρω νά πλυθῶ μέ σαποῦνι... δέν μπορῶ νά το κάμω νά φρίση.

Τέλος πάντων τὴν βοηθοῦν τὴν Τίταν καὶ ἐνδύεται τὴν βοηθοῦν καὶ προγευματίζει. Τώρα πρόκειται νὰρχισῆ τὰ σπουδαιότερα :

— Έλα, Τίτα, τὴν καλλιγραφίαν σου.
— Έχει πολλά κεφαλαία τὸ παράδειγμα καὶ δέν ηξεύρω νά τα κάμω.

Διὰ τὴν γεωγραφίαν, διὰ τὴν γραμματικὴν, διὰ τὸ ἐργόχειρον, τὸ ἴδιο τραγοῦδι.

— Δέν ηξεύρω νά προσφέρω αὐτὰς τὰς δύσκολες λέξεις δέν ηξεύρω νά κλίνω τὸ ρήμά μου δέν ηξεύρω νά περάσω τὴ βελόνα μου δέν ηξεύρω νά κάμω κόμπο ἕστη κλωστή μου!

Φαντάζεσθε τώρα ὅτι καὶ εἰς τὰ παιγνίδια ἔχομε τὰ ἴδια; Πῆδησε μὲ τὸ σχοινί, πιάσε τὸ τόπι, ρίξε τὴ σάιτα.
«Δέν ηξεύρω! δέν ηξεύρω!»

Καὶ ἂν ἠκούατε τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν θρηνώδη καὶ σεσυρμένην, ἂν ἐβλέπατε τὸ ἄτονον ἕλενο ὄρος, τὰς ἀδρανεῖς χεῖρας, τοὺς πόδας τοὺς μὴ δυναμένους νά τρέξουν, τοὺς μὴ κινουμένους, θά ἐλέγατε βέβαια μαζί μου. «Α, μά αὐτὸ δέν εἶνε κορίτσι! Αὐτὸ εἶνε ἓνα σακκὶ μὲ κουρέλια!»

Έχει μίαν ἀδελφὴν μικροτέραν τῆς πολὺ, μόλις τριῶν ἐτῶν, καὶ ὁμοῦ αὐτὴ βοηθεῖ τὴν μητέρα τῆς περισσότερο ἀπὸ τὴν Τίταν. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀκόμη, ὅταν ἡ Τίτα εἶπε κατὰ τὸ σῆθηθε, ὅτι δέν ηξεύρει νά κρατήσῃ ἓνα μάτσο μεταξί, ἡ Βιδίκα ἀπλωσε τὰ χεράκια τῆς καὶ ἐβοήθησε τὴν μητέρα τῆς νά το κουβαριάσῃ ὅλον καὶ μίαν ἄλλην ἡμέραν ποῦ (ἐντρέπομαι καὶ νά το εἶπω) ἡ Τίτα ἔλεγεν ὅτι δέν ηξευρε νά βγάλῃ τὸ μαντήλι τῆς ἀπὸ τὴν τσέπην, ἐτραξε καὶ τῆς το ἔβγαλεν ἡ Βιδίκα ὀλίγον ἀκόμη καὶ θά τὴν ἄρινε νά τῆς σκουπίσῃ τὴν μύτην...

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἀδράνεια δέν εὐχαριστεῖ διόλου, μά διόλου, τὴν μητέρα. Καὶ ἡ μητέρα τῆς Τίτας εἶνε πολὺ φιλεργος, πολὺ δραστηρία, πολὺ ἐπι-

θεξία, ἡ δὲ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀδεξιότης τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἀπῆλπίζε καὶ τὴν ἐθύμωνε : «ὅταν δέν ξέρῃ κανεῖς, μαθαίνει, κορίτσι μου!» τῆς ἔλεγε.

Ἄλλὰ ἡ Τίτα προτιμᾷ νά ὑφίσταται τὰς ἐπιπλήξεις καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς τιμωρίας, παρά νά κάμῃ τὴν παραμικρὰν προσπάθειαν διὰ νά μάθῃ. Νά προσπαθήσῃ! Νά κοπιᾷσῃ! Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ κοπιαστικόν. Ἡ Τίτα ἤκουσε πολλάκις νά λέγουν περὶ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀπέθανον ἀπὸ κόπον. «Α, ἂν ἀπέθνησκον ἔτσι καὶ αὐτή!...»

Σὺς ἔτυχε ποτὲ παρόμοιον πρᾶγμα; Τὸ κατ' ἐμέ, δέν ηξεύρω τί θά ἔκαμνῃ ἂν εἶχα μίαν κόρην ὡς τὴν Τίταν, ἐνοῶ δὲ ὄλην τὴν λύπην τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης μητρὸς καὶ ὄλας τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἀνησυχίας τῆς. Τὸ ὅτι ἡ μικρὰ Τίτα, εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶνε, δέν ηξεύρει τίποτε, αὐτὸ οὐτε ἐγκλημα εἶνε, οὐτε ἀπορίας ἄξιον ἀλλὰ τὸ νά μὴ θέλῃ νά μάθῃ, τὸ νά ἐπαναπαύεται καὶ νά ἐμμένῃ ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ τῆς, ἰδοὺ τὸ ἀσυγχώρητον! Τί θά ἐγίνετο, ἂν οἱ ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι ἔζησαν πρὸ ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔκαμναν ὅπως ἡ Τίτα καὶ ἂν, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δέν ηξευραν νά κόψουν δένδρα ὅτι δέν ηξευραν νὰ νάψουν πῦρ, ὅτι δέν ηξευραν νά κτίσουν οἰκίας, ὅτι δέν ηξευραν νά κατασκευάσουν ὑράσματα, ἔμεναν εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν ἀγρίαν κατάστασιν; Φρίττει κανεῖς καὶ νά το συλλογισθῇ. Καὶ τί θά ἐγίνετο ἡ μικρὰ Τίτα, ἂν καὶ οἱ ἄλλοι περὶ αὐτὴν δέν ἤθελαν νά μάθουν; Δέν θά εἶχε μετ' ὀλίγον οὐτε υποδήματτα, οὐτε φορέματα νά φορέσῃ, οὐτε φαγητὰ νά φάγῃ, διότι ἂρ' οὐ οἱ υποδηματοποιοί, αἱ βάρπτριαι, αἱ μαγειρίσσαι δέν εἶνε ἀθάνατοι, θάπέθνησκον, χωρὶς νά ὑπάρχῃ τις ἰκανὸς διὰ νά τοὺς ἀντικταστήσῃ.

Νά μὴ θέλῃ κανεῖς νά μάθῃ! Ἄ, μά εἶνε ἀνοήτος, εἶνε ἠλίθιος... Καὶ αὐτὰ τὰ ῥῶα ἀκόμη ἔχουν περισσότερο νὰ μάθουν ἀπὸ τὴν Τίταν. Ἐξαφνα τὸ σκυλάκι τῆς, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ τόσο, ὅταν τῆς το ἔδωκαν δέν ηξευρε τίποτε ἀλλὰ τώρα ἔμαθεν ἓνα σωρὸ πρᾶγματτα : νά διδῇ τὸν πόδα του, νά στέκεται σοῦζα, νά κρατῇ ἐπάνω ἕστη μύτη του ἓνα βῶλον ζάχαρι καὶ νά τον ἀρπάξῃ μὲ τὸ πρόστυγμα. Αὐτὰ χάριν διασκεδάσεως; ἀλλὰ κάμνει καὶ ἄλλα χρησιμώτερα πρᾶγματα. Κάμνει θελήματα, φέρει τὰς ἐφημερίδας εἰς τὸν κύριόν του καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὰς ξαναπηγαίνει εἰς τὴν κυρίαν του...

Καὶ τώρα, εἰπῆτε μοι, ποῖος σᾶς φαίνεται λογικώτερος, ὁ σκύλος ἢ ἡ Τίτα;

Τὴν σύγκρισιν αὐτὴν δέν τὴν ἔκαμε ποτὲ ἡ Τίτα. Ἄλλ' ἂν τὴν ἔκαμνε κανεῖς καὶ εὗρισκε τὸ ἄλογον ῥῶον καλ-

λίτερον, ἡ Τίτα δέν θά ἠσθάνετο αἰσχος καὶ ταπείνωσιν;

Ἐθεὶ ἡ ταπείνωσις αὐτὴ νάποδῇ εἰς αὐτὴν σωτηρίαν, καὶ νά τὴν κάμῃ νάποτινάξῃ ταχέως τὴν νάρκην, τὴν ὀκνηρίαν, ἡ ὅποια τόσο κακὸν τὴ ἐπροξένησεν ἕως τῶρα καὶ θά τὴ ἐπροξένηε πολὺ περισσότερο εἰς τὸ μέλλον.

B.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΗΞΕΥΡΕΙ

Ἄς ἐλθωμεν τώρα εἰς τὸ ἀντίθετον ἐλάττωμα.

«Ἐγὼ ηξεύρω!»
Ποῖός το λέγει αὐτὸ; Κανένας σοφός; κανένας διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας; κανένας ἀκαδημαϊκός; κανένας ἔξοχος ἰατρός;

«Ὁχι!» τὸ λέγει ἀπλοῦστατα ὁ Παῦλος, ἓνα παιδάκι ἐξ ἡρώων που μόλις γνωρίζει νά συλλαβίσῃ, καὶ χθὲς ἀκόμη ἤρχισε νά μνησθῆναι νά γράρῃ.

— Ναι! ἀλλὰ θά το λέγῃ εἰς τὴν Βιδίκαν, θά το λέγῃ σὲ παιδιὰ μικρότερα ἀπὸ αὐτόν· διότι ἓνα παιδί ἐξ ἡρώων ηξεύρει βέβαια περισσότερο πρᾶγματτα ἀπὸ τὰ μωρά...

— Διόλου! τὸ «ἔγὼ ηξεύρω» τὸ λέγει τῆς μητέρας του, τὸ λέγει τοῦ πατρός του, τὸ λέγει τοῦ πάππου του, μ' ἓνα ὄρος ἐπιδεικτικόν καὶ ὑπερήφανον, μὲ κορδαμένο σῶμα, μ' ἀνυψωμένο κεφάλι.

— Τότε θά πρόκειται περὶ πραγμάτων πολὺ εὐκόλων, διὰ νά λέγῃ «τὸ ἡξεύρω», περὶ παιγνιδίων ἔξαφνα...

— Ἄρκει! ἀρκει! Πῶς φαίνεσθε ὅτι δέν γνωρίζετε τὸν Παῦλον! Ἀπεναντίας ὅταν διαβάξῃ, ὅταν μαθαίνῃ τὰ μαθήματά του, λέγει πάντοτε «τὸ ἡξεύρω». Ἄντι νάκούσῃ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ τοῦ κάμνου, ἀντὶ νά εἶνε προσεκτικὸς, ὅπως ὄλα τὰ καλὰ παιδιὰ που ἐπιθυμοῦν νά μάθουν κάτι τι, ἐκεῖνος ἀπεναντίας νομίζει ὅτι τὰ ἡξεύρει ὄλα καὶ το λέγει :

— Τὸ ἡξεύρω! τὸ ἡξεύρω!

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ἔχων αὐτὴν τὴν ἰδέαν, δέν καταβάλλει κανένα κόπον, δέν κάμνει καμίαν πρόδον. Ἄντι τοῦτου κάμνει καὶ λέγει ἀνοησίας ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ ὄλοι τον κοροιδεύουν.

— Τότε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο ὁ Παῦλος σας εἶνε ἓνας βλάξ!

— Δέν ἔχω σκοπὸν νά τον ὑπερασπίσω διόλου. Εἶνε καὶ θά εἶνε αἰώνιος

— ἔφ' ὅσον τουλάχιστον θά ἔχῃ τὸ θάρρος νά ὁμιλῇ ὅπως οὐτε οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ δέν τολμοῦν νά ὁμιλήσουν. «Τὸ ἡξεύρω!» Ἀκοῦτ' ἐκεῖ τὸ ἡξεύρω! Καὶ ποῦ το ἔμαθες, κύριε;

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Μάνα! μάνα! ἔλα νά ἴδῃς ἓνα ἀστεῖο που θά κάνω τοῦ παπποῦ! εἶπεν ἡ μικρὰ Τασούλα.

Καὶ ἔτραξε μ' ἓνα τριαντάφυλλον εἰς τὸ χερί νά εὖρῃ τὸν παπποῦν τῆς. Ἦλθεν ἀπὸ πίσω καὶ ἡ μητέρα τῆς μὲ τὸ μωρὸ ἕστη ἀγκαλιά.

— Ἴδες τί ὠραία ποῦ μυρίζει αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, παπποῦ! εἶπεν ἡ Τασούλα καὶ ἐπλησίασε τὸ ἄνθος εἰς τὴν μύτην του.

Ὁ παπποῦς ἔσκυψε νά μυρίσῃ μὲ χαμόγελο. Μυρίζει... μυρίζει... καὶ ἔξαφνα τσάφ! πταρνίζεται... μιά, δύο, τρεῖς, ὄλοένα πταρνίζεται...

Βάζει τὰ γέλια ἡ Τασούλα, γελαῖ ἡ μητέρα τῆς, γελαῖ ὁ παπποῦς, γελαῖ ἀκόμη καὶ τὸ μικρὸ ἀδελφάκι...

Τί εἶχε κάμῃ λοιπὸν ἡ Τασούλα;

Θά σας το πῶ κρυφὰ καὶ νά μὴ το πῆτε κανεὸς; Ἐβαλε ἄλλο πιπέρι εἰς τὸ τριαντάφυλλο.

— Πῶ, πῶ! τί ἄσχημο πρᾶγμα, θά πῆτε. Κάμνου τέτοια ἀστεῖα εἰς τοὺς μεγαλητέρους; Βάζουν πιπέρι μέσα εἰς τὰ ἄνθη;

Ὁχι βέβαια. Ἄλλὰ ἡ Τασούλα ἦτο μικρὴ-μικρὴ καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτο ἀστεῖο που ἔκαμε. Ἐπειτα ὁ παπποῦς τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ δέν τὴν ἐμάλονε. Τὴν ἐσυγχώρησαν ὄλοι, καθὼς εἶδατε, καὶ ἐγέλασαν. Ἄλλὰ αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπονται πάντοτε ἀστεῖα μὲ τοὺς μεγαλητέρους. Ἀπεναντίας τὰ μικρὰ παιδιὰ τὰ καλὰ, αὐτὰ δέν τα κάμνου ποτέ.

— Πρόσεξε ὁμοῦ, Τασούλα μου, νά μὴ το ξανακάμῃς αὐτό, τῆς εἶπεν ἡ μητέρα τῆς, ἀφοῦ ἐγέλασαν. Εἶνε κακό.

— Κακό; Δέν το ἔξευρα! Ἡ Βιρήνη μοῦ το ἔμαθε. Καὶ ἀφοῦ τῆς εἶπαν ὅτι εἶνε κακό, ἡ Τασούλα ὑπεσχέθη, σὰν καλὸ κορίτσι ποῦ ἦτο, νά μὴ το ξανακάμῃ.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Δι' εν τω μέσω του παρόντος φυλλαδίου τέσσαρες σελίδες, περιέχονται τόν τίτλον και τὰ περιεχόμενα, αποκόπτονται και προσκομίζονται εις την αρχήν του τόμου.

Φιλτάτε θανασιτά των 'Οραίων Τεχνών, έλησμόνησες να σημειώσης και τὰς λύσεις των Πνευματικών Ασκήσεων που μου έστειλες. Αν και τας εύρον άμεσως, διότι ήσαν πολύ εύκολες, σε παρακαλώ να μη τας παραλείπης άλλοι, όταν θά μου στέλλης πλέον δυσκόλους και έπιτυχείς, ως έλπίζω. Είς τούς στίχους σου δεν διατηρείς πάντοτε τὸ ίδιον μέτρον και ή άμοιοκαταλήξια σε αναγκάζει να προσθέτης λέξεις περιττάς. Σ' εύχαριστώ δια τὸ θερμὸν σου ένδιαφέρον.

Σου έστειλα τὸ βραβείον, Γρηγόριε Παπαφλέσσα, με πολλούς ασπασμούς και εύχάς. Όταν έμποδίζεται κανείς από μαθήματα να σέλλη λύσεις τὸ κακὸν δεν είναι πολύ. Αλλά διατί σου άρρσει τόσοσ ή άσπρη μελάνη; Είς την αρχήν επήρξ την επιστολήν σου δια χαρτί άγρατον.

Όλα, Σαίξπηρ, θά εκδοθού και δια θά τα λάβης έντός όλίγου. Σ' εύχαριστώ δια τὸ ζωηρόν ένδιαφέρον.

Έλαβον δ, τι μοι έστειλες, φιλότατη Έλένη Δ. Β. και σου έστειλα τὸν τόμον του Μικροῦ Λόρδου. Έπιτυχίς ή έκλογή σου και ή μικρός σου άδελφός, τὸν όποιον άπάξομαι, θά διασκέδαση πολύ. Έσχάτως από τὸ ώραιότερον αυτό μυθιστόρημα έκαμαν έν δράμα, τὸ όποιον έπαίχθη μετά μεγάλης έπιτυχίας, εις έν παρισινόσ θεάτρον, την Comedie Parisienne. Η παράστασις έγινετο τὸ απόγευμα με ήλαττωμένας τιμάς και επήγαιναν όλω παιδιά. Είδον εις τὰς γαλλικάς έφημερίδας ότι ήτο απόλαυσις σπανία όχι μόνον δια τούς μικρούς αλλά και δια τούς μεγάλους θεατάς αυτό τὸ δράμα. Η δεσποινίς Ζερμαίν Λοαγιέ, μία χαριτωμένη ήθοποιός, υπεδούθη τὸν Μικρόν Λόρδον.

Πολύ εύχαριστως, αγαπητέ μου φίλε, θά σε δνομάζω πάντοτε Σίφνειον Άνδρα, απ' ου το θέλης. Αλλά τὸ αληθίς σου όνομα ποίον είναι; Ηρρέπει να γνωρίζω και τὸ αληθίς σου όνομα!

Ένωσεται ότι θά λάβης μέρος εις την κλήρωσιν των θώρων, απ' ου έλαβα την συνδρομήν σου, αγαπητή Αίκατερίνη Κιτζίλη. Αλλά δια να σου στείλω θώρον, πρέπει να σ' εννοήσ η τύχη—τὸ όποιον εύχομαι και έγώ.

Μετ' όλίγας ήμέρας, αγαπητέ Φοίνικ, θά εκδοθού και τὰ τελευταία φυλλάδια του Γρανάκη Σωππάρ, τὰ όποια θά λάβης και συ και όλοι οι συνδρομηταί του 1891. Αλλη απόλαυσις πάλιν αυτός ή Γρανάκης Σωππάρ. Θά ιδής: τι ώραό τέλος που έχει!

Σου έστειλα τὰ φυλλάδια που σου έλειπαν, φίλτατε Γεώργιε Δεγωνίτη, και ήδη θά τα έλαβης, έλπίζω. Η αύξησης της συνδρομής και τὸ απαράβατον της προκληρωμής εξασφαλίζουν την τακτικήν πλέν εκδοσιν των φύλλον, ώστε ύδαμια του λοιπού θά επέλθη άνωμαλία, να είναι βέβαιος.

Πολλήν χαράν μου επροξένησεν ή επιστολή σου, Άδρα του Φαλήρου, ύστερ' από τόσο μακράν σιωπήν. Αλλ' απ' ου δεν σου άφιναν καρὸν τὰ πολλά μαθήματα, δεν πειράζει. Τώρα όμως να μου γράψης τακτικότερα. Όποιος θέλη, δια δια εύρίσκει καιρόν.

Καλά τα λέγεις, αγαπητή μου Χρυσάνθη Σταλούνη, δια της ύπομνης και της έπιμονής τὰ πάντα κατορθώνονται. Δια τούτο δεν άμφιβάλλω ότι ταχέως θά εύρθω εις την εύχάριστον θέσιν να σε βραβεύσω. Η επιστολή σου μου ήρρεσε πολύ και έπιθυμώ να μου γράψης συχνά.

Όλίγον έλειψε, Μαρτεϊόν των Δελφών, να πάρω δι' άνιγμα και την επιστολήν σου και να μείνη χωρίς απάντησιν. Μά δεν είπα τόσες φορές ότι κάθε τι πρέπει να γράφεται εις χωριστόν φύλλον χαρτου; Σ' εύχαριστώ πολύ δια τὰς καλὰς σου διαθέσεις.

Όλοι μου οι φίλοι είναι με την γνώμην σου, Αρχιγραμμαρχε Θεμιστοκλή. Άλλοι με άλλα λόγια, τὸ ίδιον μου γράφουν όλοι: "Όσον και αν αύξηση ή συνδρομή της: Δ απλάσσεως", ποτέ δεν θά μας φανή άκριθή. Μία συνδρομητήρα μου μάλιστα μου έγγραφεν ότι και χίλια φράγκα να γίνη ή συνδρομή, δεν θά με άφινε. Χίλια φράγκα! Σαν πολλά ε;

Συνιστώμεν εις τὰς οικογενείας τὸ "Έγγειριδιον Λειτουργικής της Ανατολικής Εκκλησίας" τὸ όποιον εξέδωκεν έχάτως ή διαπρεπής θεολόγος και καθηγήτης κ. Ι. Ε. Μεσοιωράς. Είναι δυσκόλον να έννοήσ τις τὰ έν τη ίερά Λειτουργία και ταις λοιπαίς Ακολουθίαις της ήμετέρας εκκλησίας εκλούμενα και αναγινοσκόμενα άνευ ειδικής αναπτύξεως. Τὸ βιβλίον του κ. Μεσοιωρά είναι εξαίρετον βοήθημα εύληπτως συντεταγμένον, ώστε όχι μόνον οι σπουδασταί της θεολογίας, αλλά και πὰς εύσεβης χριστιανός να δύναται να τὸ αναγώσση, μανθάνων δι' αυτού την ετήγησιν των ίερών λόγων και πράξεων, του συμβολισμού έν γενεί της Εκκλησίας, περι τὸ όποίου πολλάκις θά ήρώτησεν έαυτον έν άπορία.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσε.σ στέλλονται μέχρι 31 Ιανουαρίου.

963. Στοιχειό γριφος.

Κοιμούμαι δίχως άνειρ' ποτέ να μ' ενοχλήσ η και δεν φοβόμαι: πώποτε θνητός να μ' έξυπνήσ η. Έάν τα δύο λείψωσι: μεσαία μου στοιχειά έν άνθηρά έγείρωμαι: άμέσως ήλικία.

964. Στοιχειόδγριφος.

Δά να γράψης, ταυ να σβύσης και θά ιδής και θ' άπορήσ η. Ζώου χάνω τή μορφή άσπρη γίνουμαι τροφή.

945. Άναγρηματεσμός.

Δίχως να με βλέπης, φίλε, πάντοτε σ' ακολουθώ και περὸ εύθυσ έμπρός σου, ως ή λίκος στολισμός σου, αν αναγρηματισθώ.

966. Κυβόλεξον. Δια των γραμμάτων ΑΑΗΗΜΜΝΝΟΟΡΡΑΑΩΩ να σχηματισθῃ κυβόλεξον.

967-968 Μεταμορφώσεσι. 1. Η Μάνη δι' 8 μεταμορφ. να γίνη Βάλλος. 2. Ο Μήδος δι' 6 μεταμορφ. να γίνη Γάλλος.

969-975. Μαγική συλλαβή. Δι' ανταλλαγῃς ενός οισυδήποτε γραμμάτος εκάστης των κάτωθι λέξεων, μετα μίας συλλαβῃς, πάντοτε της αυτής, σχημάτισον άλλας τόσας λέξεις: Δύκων, Μαρίχ, ήλος, φαίλη, Άρης, μακρός, ούρανός.

976-981. Σύνθεσις λέξεων. Να συναρμολογηθώσιν αι 12 κάτωθι συλλαβαί ανα δύο ούτως ώστε να αποτελώσιν έξ όνόματα ποταμών της Ευρώπης: ΑΣ ΒΟΛ-ΑΛ-ΑΕΙ-ΝΟΣ-ΡΟΣ-ΓΗΡ-ΓΑΣ-ΡΗ-ΕΥ-ΒΙΣ-ΝΕΥ.

982. Διπλή άκροστιχίς. Τα αρχικά γραμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τὸ όνομα ζώου, τὰ δε δεύτερα τὸ όνομα πόλεως της Ελλάδος. 1, Αρχαίον άγγείον. 2, Δένδρον καρπορόρον. 3, Νήσοσ Όμηρικῃ. 4, Πολεμιστής Έλλησιν έν Τροία. 5, Θεά. 6, Γυνή αρχαίου φιλοσόφου.

983. Φωνηεντόλιπον. ΑΛ-Τ-ΜΤ-Τ-ΛΓ-Κ-ΛΛ-ΤΣ-ΚΧΔΣ.

984. Έλλιποσύμφωνον. ΕΟ-ΑΟΥ-ΟΥ-ΑΙΑΙ.

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικῶν ασκήσεων της 7-14 Οκτωβρίου ε. ε

Table with 2 columns of numbers and letters: 866. Φήμη (Φ,Μ), -867. Σκοπός, Σκέπελος. 868 Η Α Ι Ο Σ 869 Α Δ Ε Ω Ν Ρ Ι Ω Ν Τ Ο Ν Ε Α Β Ε Τ Ι Α Σ Μ Ι Σ

870-872. 1, Κέα. 2, Άνδρος. 3, Πάρος. -873-874. 1, Η Αττική είναι κατάφυτος από έλαιώνας. -2, Η χήρα θρηνεί δια την συμφοράν της. -875-878. Η αντικατάστασις γίνεται δια του γραμμάτος ρ, αι δε σχηματιζόμεναι λέξεις είναι: ὄρμος, ῥόμβος, ἄρτος, θήρα. -879. ΓΝΘΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (ΜέΓας, κεΝός, πρωτη, μυθός, ολιγη, μίΣος, άραζω, εύ-Υγία, λιτός, δος, δέΝων.) -880. ΜΑΔΑ-ΓΑΣΚΑΡΗ (1, Μακεδονία. 2, Δανία, 3, Γαλατείδιον. 4, ΣΚαμανδρος. 5, ΡΗνος). -881 ΚΕΩΣ ΡΩΜΗ (1, Κρήτη. 2, ΕΩς 3, Ωμός. 4, ΣΗκόσ.) -882. Ο πλούτος δεν φέρει μόνος την εύτυχίαν: ή θεωρών έαυτον εύτυχῃ είναι πλούσιος.

Τὸ αντίτιμον των συνδρομῶν αποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδων, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικῶν έπιταγῶν, χαρτομηματίων παντός Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν έντός συστημένης επιστολῃς. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Εξωτερικού, είναι δεκτά και εις γραμματόσημον. Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμίν έχαίρους την νεάν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτῶν γραμματόσημον δια την δαπάνην της εκτυπώσεως της νεας ταινίας.

Παράπονα περι μη λήψεως φύλλον γίνονται μετά παρελευσιν δεκατηνήμερου τὸ πολύ από της εκδόσεως των είναι απαράδεκτα.